

8235

Bibl. Jag.

II

8235

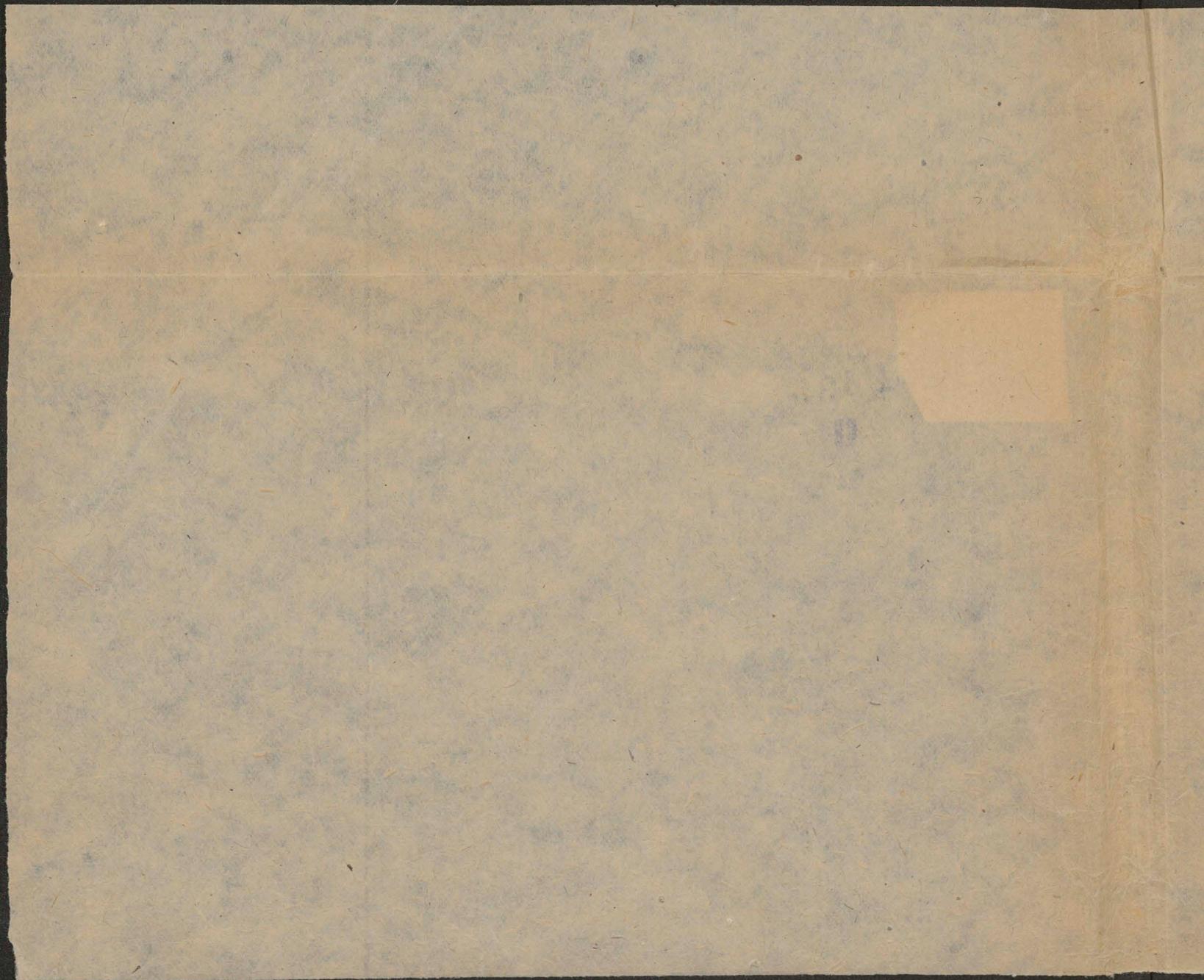
8235

Pawlicki Stefan

Notatki z dzieł czytanych
w czasie studiów uniwersyteckich.

1858 - 1862.

Fuhrbo

Leipz

(Wilhe

I. 340

Provijs

II. 28

fulgur

agnos

lant

aliqua

vel p

deo

salvo

prom

dem p

phas

opera

divis

Helon

rer.

vero

tra

unū

praep

dist

ejus

proxi

hli

hura

I. 342

illa

nafm

hijab

abozi

bozi

Führbücher für slav. Literatur, Kunst u. Wissenschaft.

Leipzig. erster Jahrgang 1843. Gröndel, von Jordan.

(Wilhelm Bernhardi: Lämpflein zur slav. mythol.

Gott

I. 340

Procopius de bell. goth. c. 40 (Hörker, monumenta
II. 28. Slavia Tert. II. § 7.) pug: unum enim deum
fulguris effectorem dominum hujus universitatis sola
agnoscunt, eiq; boves et cujusq; generis hostias immo-
lant. Fatum minime norunt, necdū illi in mortales
aliquā vim attribuunt; at cū sibi vel morbo correptis
vel praetū ineuntib; jā morte adnotā vident,
Deo rosent, si evaserint, continus victimā pro
salvo capite mactaturos: lapsi periculo, quod
promiserat, sacrificant eaq; hostia vita sibi re-
dempta credunt. Praeterea fluvios volunt, nym-
phas et alia quaedā numina, quib; omnib;
operantur, et inter sacrificia conjecturas faciunt
divinationū.

Helmsled, chronicon Slavor. I. 24 (Leibnitz, script.
rer. Brunswic. II. 606) pug: inter multiformia
vero deorū numina, quib; arva, silvas, bristi-
tas et voluptates attribuant, non diffidentur
unū deū in oculis, caeteris imperitandē. Illū
praepotentē caelestia tanta curare. Hos vero
distributis officiis obsequentes, de sanguine
ejus provescisse, unūquemq; praestantiorē, quo
proximiorē illi deo deorū.

Alia dii Slavorū dicitur Obrogoth quāvis dicitur,
Nostros quib; sub dicitur

I. 342

alle Götter Anführer - In nämlich Anführer
nämlich mächtigste bog, boh von
dieses Wort ist in der Dpr. gesprochen. Obrogoth:
xbozie für Götter u. alle vorläufig. Nostros
bozi dar, Gottes gaben für Lood; bohatyr, bogatyr

Gott
Procop

Helmsled

bog

Helmold sagt nämlich (a. a. o.): hoc vero, distributis
 officiis obsequentes, de sanguine ejus professiose et
 unūquēq; eo praestantiorē, quo proximiorē illi deo
 deor. So muß also der dem deo deor nächst u. näch-
 stentstehende prästante geystliche seyn, u. muß sich in
 jedem andern geystlichen stande darstellen sein. Wie nun,
 man sieht die hilfe ist nicht?

I. 343.

In allen d. Mündmolen geht die hilfe mit
 ВИЧО der geystlichen geystlichen. u. z. L. ЦАРЮ
 u. ЦАРЕВИЧЮ u. so weiter willniß istal mit
 in der geystlichen geystlichen, daß die geystlichen,
 bei welcher sie sich finden, aber solche geystlichen
 geystlichen mögen, die propinquiores deo deor
 u. also sind die praestantiores u. isten ihnen werden
 welche geystlichen pflichten u. isten u. isten
 den hilfe die obige geystlichen u. isten
 In einem verb. Lande (Vuk Steph. I. 124) Land
 was, bog sich als die die von, diese Lande
 der mont u. diese geystlichen der abenther (weida)
 für u. u. isten ist die geystlichen der
 u. isten geystlichen u. isten u. isten der geystlichen
 geystlichen geystlichen, u. isten isten isten isten
 u. isten der geystlichen u. isten isten als geystlichen
 geystlichen geystlichen mit u. isten geystlichen
 I. 344.

Die der Slovaken findet sich der Lande
 Prabor (Vogel).

, bohat,
 von angeseh.
 u. isten; bozi
 von.
 angeseh.
 willniß
 kan ha=
 h sind.
 zi, was
 angeseh.
 löst sich
 als
 bog zu=
 u. isten
 bog u.
 willniß
 u.
 perowitz
 ill. den
 roman:
 glawa
 ecco, Po-
 Wolos
 (Ostau)
 (Mokesh)
 tkyen
 u. isten
 u. isten
 u. isten
 u. isten
 u. isten

Słownik języka polskiego przez M. Samuela Bogumila Linde. Wydanie drugie, staraniem i nakładem Zakładu Narodowego imienia Ossolińskich. Lwów 1854.

I. 135

Bóg : najwyższa istota, stworzyciel, rzeczą świętą
ross. БОГЪ; boan. bog; carnic. boć; buh;
croat. bog; vind. bog; slavon. bog, ray.
boogh; sorab. 2 (inf.) bohg; sorab. 1 (sup.) boh.
polab. busacno; slov. boh, boh, buh; bohen,
buh; rusn. БОГЪ.

Miklosich, radices 3 : s. v. БОГЪ.
baga in inscript. perssep. Deum significare
docet Lassen, etubr. f. Kunde d. morgenlandes.
III. 445. pr. Deua est Deus, at pend. Deua
mauweis getze. Etiam a Slavis Div in
mahem partem sumitur, Divove Serbis sunt
gigantes.

Духъ богу Божіиъ Deum sonat.
Dawni Słowacy wyraziłi wyobrażem pogańskim
ogień, woda, drzewa i. t. d. rzekę Kapanim
bogiem zwaliłi (Klezwskiego) Dianie o powstaniu
języka polsk. Lwów 1767. 9.

A Litwie i na Polesiu ogień konia bogazca
ad boga deflexo nomine.

I. 136

Caru. Welbog = biały bog, bożek szwarcia.
I. 136
caru. pod mielem bogam = pod niebem, sub
Dio.

Na kogo bog, na tego i ludzie. Przek pany
do krola, a przez szięde do boga. Do boga
gdy trwoga. Fakby z Panem Bogiem trzeciogo
dwa gadat. Bog wyproko przyzawel daleko.
Bog nie opuści, Mo się nam opuści.

Boga
bogu
komu
nie
Boga
Ni bog
Bog
Na
leuda
do bo
nie m
Bog
do bo
Pomag
boze
Baj
Lw
O k
Com
F
ja
Niebo
I. 137
Loro
Herb
jezo
Daj
Fdz
Opatr
Broni

Boga nie oszukasz. Dobrze ten handluje, co
 bogu nie pialuje. Bóg wszystko widzi i słyszy.
 Komu bóg co obiecał, nigdy go nie chybi. Bóg
 nie jest trudnego. Trudno z bogiem walczyć.
 Boga się przeciwić próżno.

Ni bogu świadek, ni warta ożoga.
 Bóg wie; bóg świadkiem, dala bóg.
 Na święty bóg wie = na święty nigdy; ad ca-
 lendas graecas.

Do boga = obficie, dostatkim, w przytku, co
 nie marnie, niekoleżenie.

Bóg - bogaty; Deus - dres.

Do boga ma pieniądze, do boga ma doktorów.

Pomaga bóg, pomóż boże = szczęście boże = daj
 boże szczęście. Odpowiedź na takie pozdrowienie:
 Daj panie boże; bóg zaptać; pomóż bóg, bracie.

^{z kłm. fr.} Daj ^{z kłm. fr.} ~~z kłm. fr.~~ Chrystem o "pomaga bóg" kłkakoś pomóżcie!
 Leci kiedy was do wiele, Panie, trudno mi dajcie,
 O którym kiedy pisze i dziś się nie domem
 Com miał mieć: "pomaga bóg" loc' bóg pognaj' pomem.
^{z kłm. fr.} ~~z kłm. fr.~~ Taki pomagabóg, taki bóg zaptać,
 jakie pozdrowienie, takie potrzebowanie.

Wieloznacny mój ojciec, niech mu tam bóg da niebo.

I. 137.
 Pono oś u boga odpowya. Co daj boże samca.

Herb: Prozie pdaż, krzyż braty, a na karku
 jego rógu lilia czarna.

Daj boże zdrowie! szczęście!
 Daj z bogiem! niech się bóg prowadzi!

Opator boże; do ubogiego, nie dajcie mu nic.
 Bron' boże; uchronaj boże; zachowaj boże.

6.
Napominają się wyobrażeniem: Dla boga!
prośbóg! pro bóg! dla boga żywego!

Govorzą się pro bóg żywy, jakże daleko
od cnoty ustąpił.

Grosi go na żywy bóg!

Grze żywy bóg! prośbóg mas prośe, prośe
ja was. — Chcecie się punitować, prośbóg
na demna.

Niewiedzą co wzięć za niewolnicami, pa-
szano ich prośbóg. Bicl. Kr. 494 (= p. mit-
siedzia, darmo).

W prawości: Jestli niewiasta „horobie
gierade” któremu kąd p. oblat. z raki
rych, z kazyda, krewych, przy czym
i si radhorie byli, zowie się to prośbóg
darować. Lucherb. Sax. 143. (= dachowy
dar, gnipl. djan. Lany).

Podarowaniem: dajcie go boga (= dajcie
go katu, niech kati ucama). Daj go bogu,
jak W'Pan ucorty!

Spokując: Boga chwata! nie mam się za
co uskarzać! Boga dżeki! Chwata
boga!

Wykrzyk: O Boże! mój boże, miły boże;
jał się boże; pożał się boże; panie boże
odpaci; bóg mu odpaci.

Przyjęty i klatwy: Dzyjęgan bogu, przypie-
gam boru, ut religio vires solent, ne in
vanum accipiant nomina (inde nieboraki)

= bóg si radhorie bóg nie, dala bóg.

Boga mam si radhorie — mam boga za si radhorie
— bóg widzi, że ja o tem nie myśle — jak bóg
u siebie — jak mi bóg miły — jak boga kocham —
jak sobie dusznego żyć, zbawienia — niech mi
dala bóg miło wina będzie —

wielk
Taki m
wzry

boga!
i daleko

wiech mi bóg skarze - bodaj mi bóg taki dat -
Taki mi panie boże dopomóż, wygrać uroczaj swój przy-
męży.

proszę
przebieg

mi, pa-
(= p. m. t.)

horobie
z raski
wym
z obóg
loway

dajcie
co bogu,

m. z. i. a
k. s. a

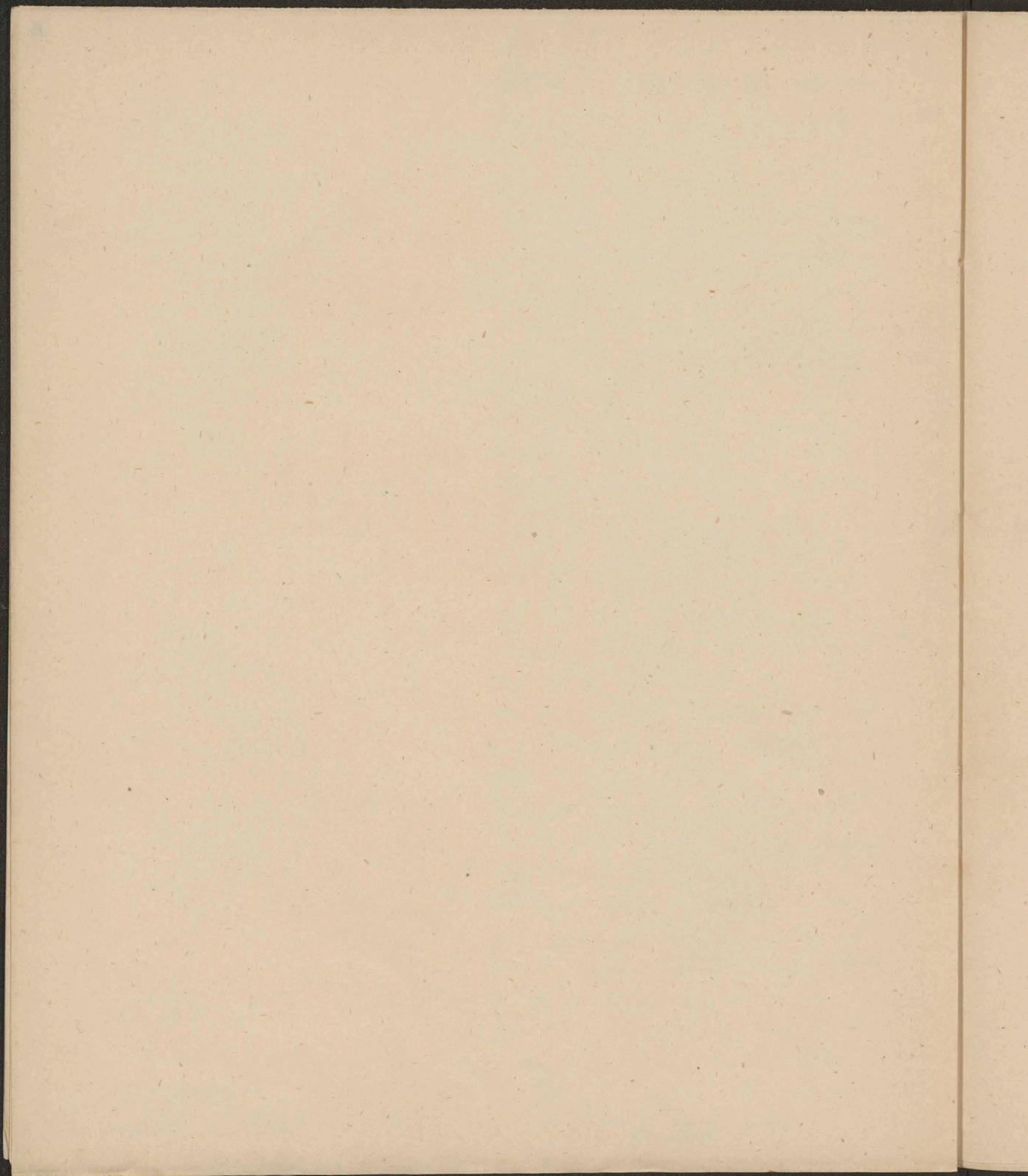
boże;
nie boże

przypie-
ty, ne in
oraki)

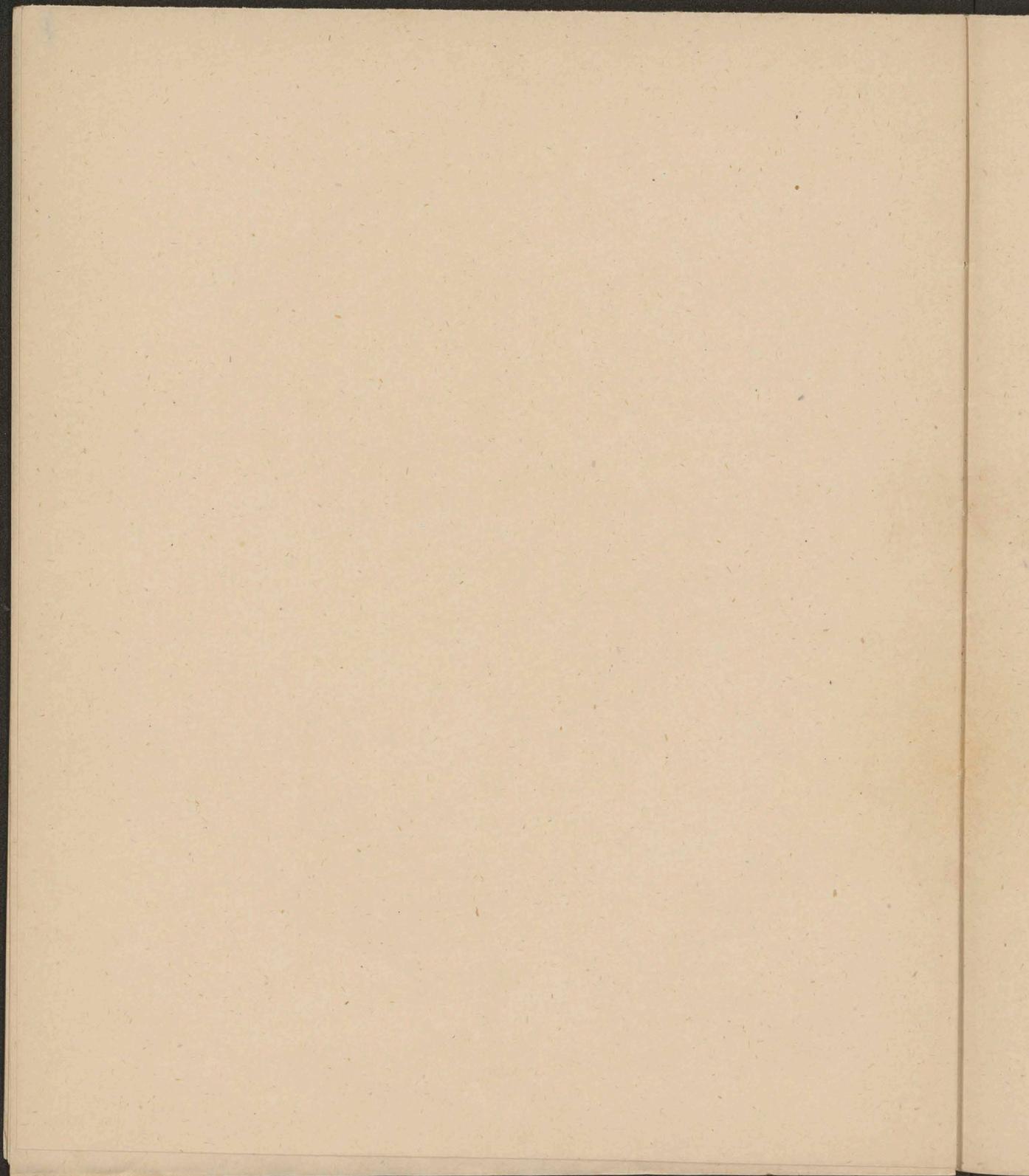
raika
jak bog
kocham
wiech mi

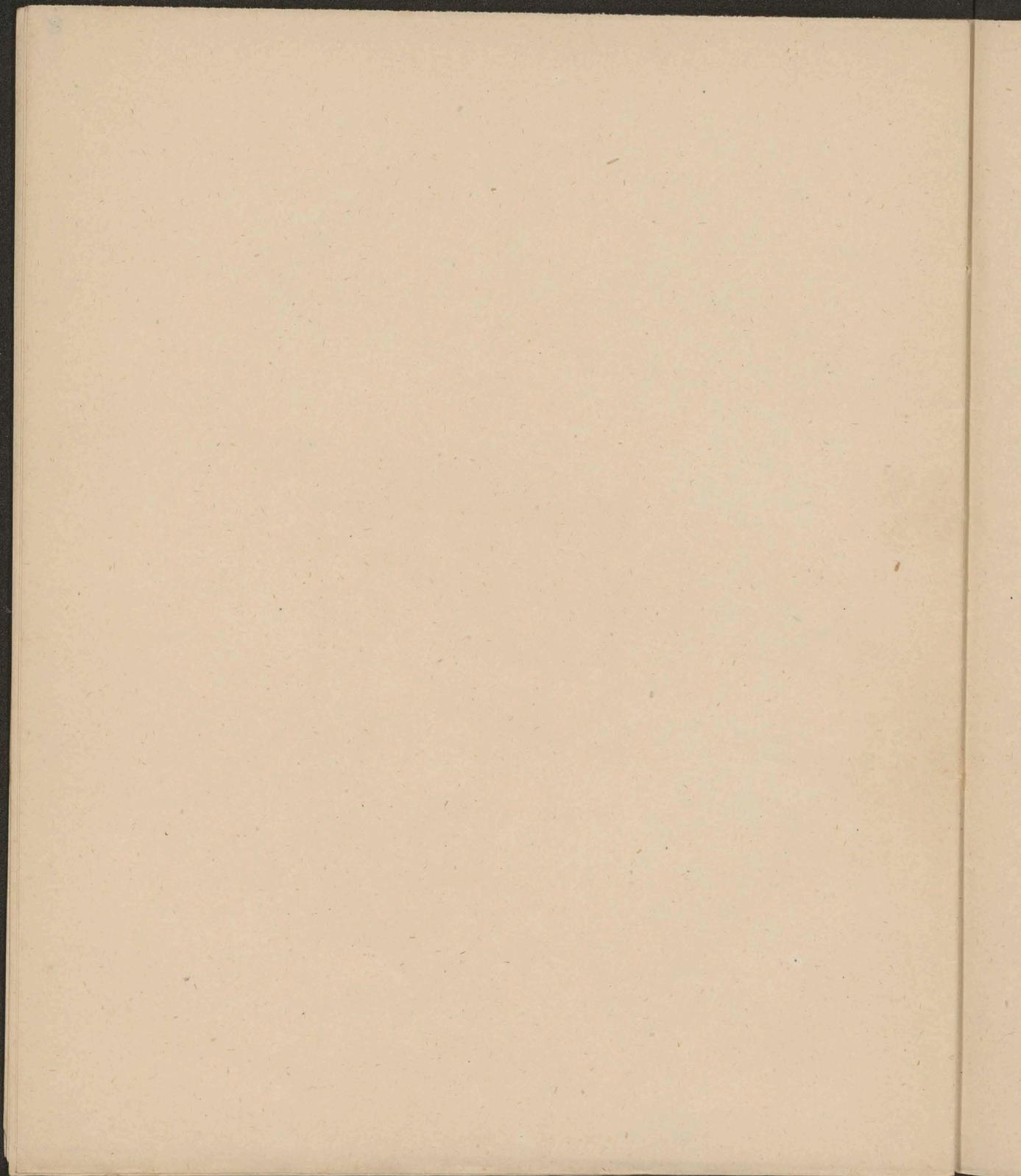

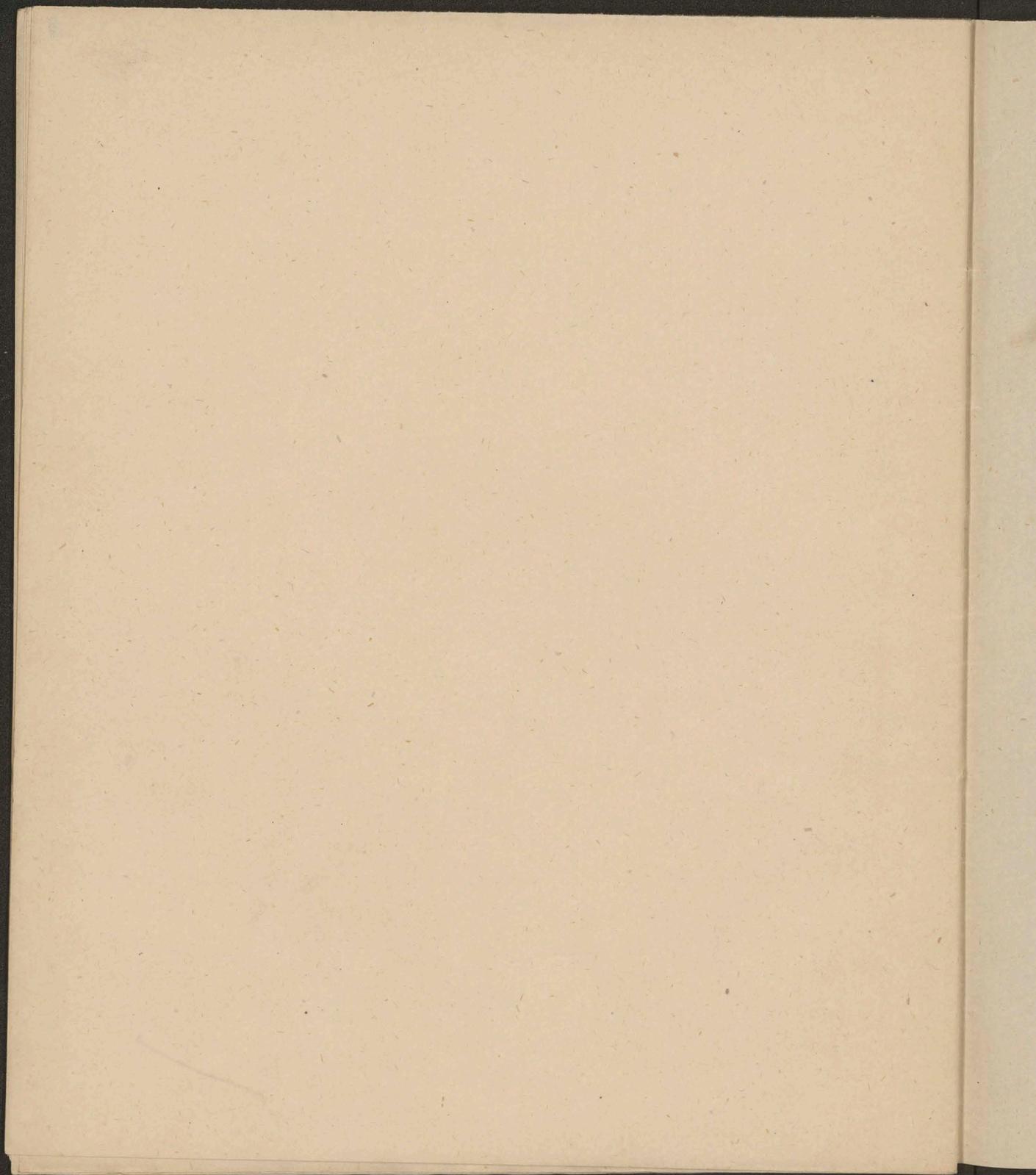

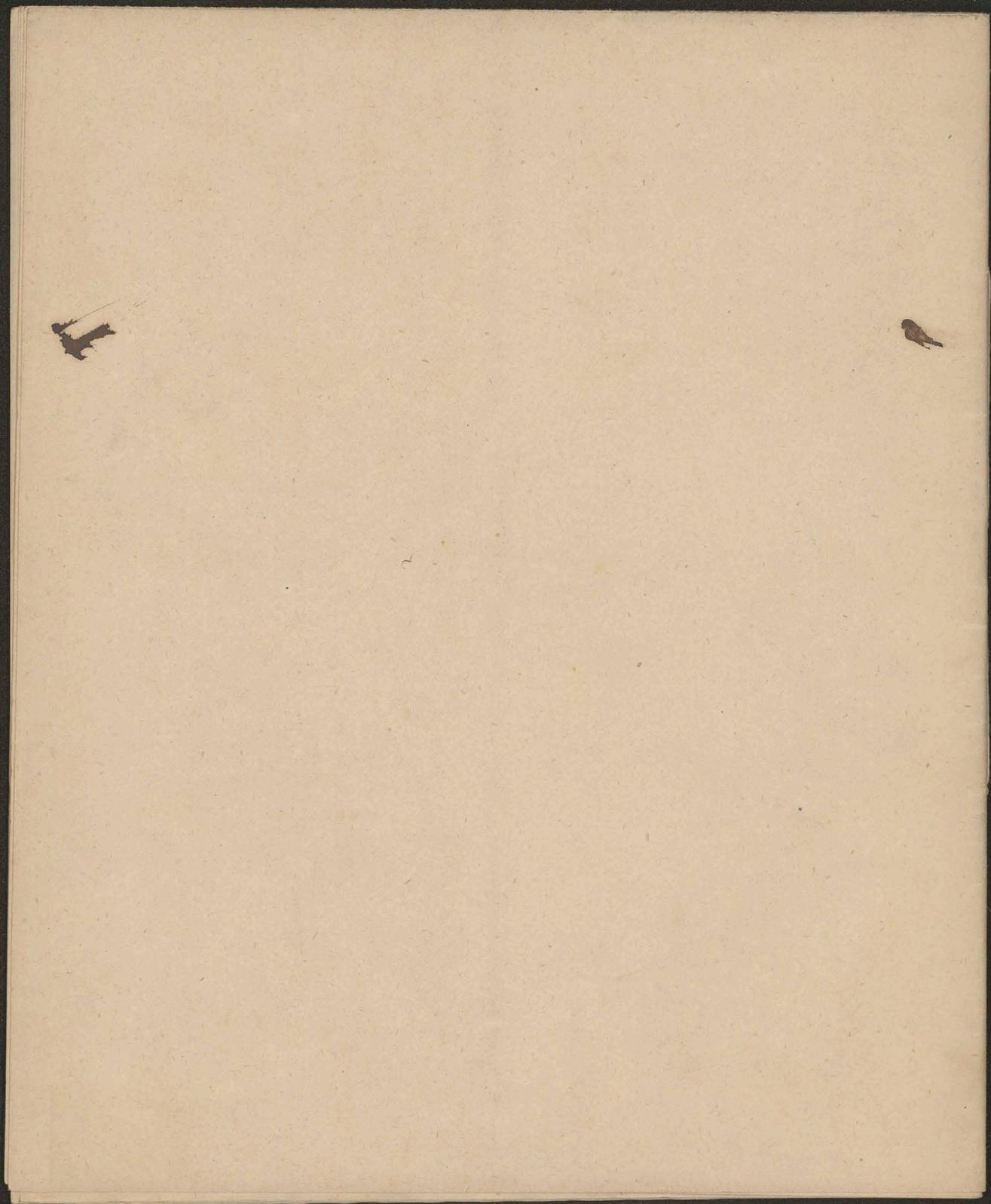

Księga pierwsza - Rozdział IV. p. 32 - 35.

Kronika Gaieta Arnika i Michala kancelarza.

Za Władysława Normana przybył do Polski zakon św.
Jędrzeja, założony na cześć św. Gaieta (Gallusa).

Bielowski przychodzi do następujących rezultatów:

Pomysł historyczny "Galli chronicon" napisał mnich
zakonu św. Gaieta; że mnich ten zwiał się na imię Marcia
na to nie ma żadnego dowodu; Szwabki zowiego
Gallus (II, 4), jakby to było imię jego własne; między
mnichami tego zakonu musiał być patrona ich
najpowszechniejsze, które z łacińskiego brzmi Gallus,
a w ustach polaków Gawet. Imię Gallus nie sięga
się żadną miarą do francuskiej odmiany autora,
ale jest imieniem pospolitym zakonników tego kla-
stora, w którym zostawał, a prawdopodobnie było
oraz jego imieniem własnym, zakonem. W obrotach
sedyż w razie wypadku Gaietem nazywał. (str. 33)

Niektórzy przerwali nazwę Gaieta Marcinem
opierając się na Długosza, który przy opisie wojny
Leutka jaskiegoś w Czechach przeciw synowi Karola W.

odwołuje się na pizarza, którego zowie Martinus
Gallitus. że nim nie mógł być mnich Gawet
przez ten temat mówią następujące okoliczności:

- 1) Wstęp się nie znajduje w kronice Gaieta;
- 2) niepodobna się w niej nie mógł, gdyż nie sięga ona
wcale czasów Karola W.
- 3) wyraz Gallus odnosi do zakonu a Gallitus do
odmiany francuskiej.

Żeby się więc, że Długosz miał na myśli autora
rodem Francuza, a nie należącego wcale do zakonu
św. Gaieta. Takim był biskup petocki (11024)
miał na imię Marcia, był rodem z Francji i zwiał
się dla tego Gallitus. Mogło być w jegoj takich
Marcinów w Polsce, nie mających nic wspólnego
z nazwą kronikarzem. - Pierwszy przetłóżony
Lutychowitów, wprowadzonych przez Jaxę Gryffa
około r. 1162 do Polski zwiał się także Martinus
Gallus. Imię tego Bielowski przywrócił przez

Stęgoza udepa o Lesku znalaci ichodnie w re-
kopiach z IV w. udzielenym mu przez T. Dwa-
tyńskiego, który jest w. 4 i prócz wojny kraj-
skiej Gwidona z Kolonay zawięra przekład
polski ustaw wiśliwskich i rozmaite rozstriki.
Znajduje on się ta na karie 326 i skanoni pod-
tek rozstrika albo raczej notat z drzewojń rzekich
i polskich, zebranych przez awczanego autora,
który może być, iż się okaze Stęgozowym Mari-
nem Gallikiem. (str. 34).

Jeżeli to rzeczy prawdopodobnem, że marok Ja-
wet był cudzoziemcem spoluzeronym:

- 1) Lwa bardzo dobrze okolicie potuńdowej Francyi,
2) umie podać imię opata w Saint Gille, któremu
Władystaw Kerman list z Sarani przesyłał;
3) króla polskiego królem północnym i Polakę
północnym królem, gdy przeciwnie w Niemczech
Polaka jest to kraj wschodni. - Fakt Niemiec od
granic niemieckich pobrać, widzieli Polakę na
wchodzie, taki samo też i Jawet Polakę na pół-
nocy upatrujący, musiał pochodzić z kraim po-
tuńdowej i prawdopodobnie przybył ob. do Polakę
z potuńdowej Francyi lub też ze Sewarycy, podob-
nie jak tamten z Niemiec wy z Anglii.

4) jest cudzoziemcem spoluzeronym bo posiada
przekład polski i w zwrotach jego łacińskich uderzają
nas widoczne polonizmy;

5) z upodobaniem rozprowadza, że król angielski
Władystaw przez dłuży czas w Golwe zostający
przejął się polskimi obyczajami i zwyczajami
tak, iż się wrzec od Polaka nie różni. (str. 35)

At. 2. Gall. Chr. str. 14. 215. 256. 279. 210. 314.
At. 2. str. 108.

Imię znana, ani ugruntowana w wyrażeniu świadectwa
Jaweta jest okoliczność, że opisanym tej kroniki
był Michał kancelarz - Gall. 4: Cancellarius Michaeli
septimique laboris officii -

Michał kancelarz jest rodowity Polak, stanu duchownego,
ale tylko świecki król, nie zakonnik - że był
widzem to świadczą słowa następujących o tamtejsze reli-
giosorum memoriam cancellatorum str. 126, na
polaka rodowity Michała zjawę się wskazywał autor

nalrząca go między kuzynów i powinowatych str. 8. -
 1) Bolesława Krzywoustego zarząca on nie małej powagi, to-
 warzem jego wyprawom i brat bójki podaje mu rady sba-
 wienne. Gwarantem jego pobozności i szlachty: uymienia
 z umiłowaniem radę którą tenie podał królowi w czasie da-
 remnego wstąpienia zię o Kłoboczeg, (str. 192), a gdy król
 krotkie napomyka, iż ten albo ow czy królowski mior-
 corcie polscy chwaliłi lub podziwiali, nie podobna jest
 nie wstąpić na ciele orzech miodowia Michała, którego
 wiadomościami ro do spraw publicznych kaszał zię
 sam autor. Festo kancelera kapitulu krakowskiego,
 pomownikiem powiem biskupa krakowskiego Pawła
 zowie go sam autor - Paulo wrogie kooperator Michała;
 str. 123 - [str. 35. 36.] -

w re-
 T. Dzia-
 krad-
 rad-
 raski.
 - poci-
 reschuk
 ora,
 Marci-
 A Ga-
 racy,
 toremu
 at,
 lkie
 rza
 od
 ke na
 a pót
 in po-
 Polski
 i, pod-
 anda
 rraja
 regierki
 tajar
 ajami
 str 35)
 4.
 waderko
 unthi
 Michaeli
 lowego,
 e byt
 gpe rch
 , na
 ad autor

[Faint, illegible handwriting in cursive script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Gruppen der geologischen Karte
von Bode.

1.

1506

1507

1508

1509

1510

1511

1512

1513

1514

1515

1516

1517

1518

1519

1520

1521

1522

1523

1524

1525

1526

1527

1528

1529

1530

1531

1532

1533

1534

1535

1536

1537

1538

1539

1540

1541

1542

1543

1544

1545

1546

1547

1548

1549

1550

für auf jüngeren Name zwei vorzügliche Schrift im Papyrus n. Metaphrasen
des Ptolemaeus, der gelehrte Hieronymus von Rhodus - Athen. III. p. 635 F.
Kerastides Lesbios zwei vorzügliche und zwei vorzügliche - Diog. La. 5, 88. Boete
münd, die ambros. Libellus für Mosland papirer die Name auf im
Münchspruch - Montfaucon. Bibl. Græc. 1. p. 498 D.

Chamaeleon, Papyrus n. Lucianus des Heraklides Schrift viele Mon-
ographien über vor. n. lesb. Dichter, über über die älteren Lyriker
Thespis n. Kerkulos n. viele über die alle Römische vorzügliche
in G. Ptolemaeus. mehrere fleißig bearbeitet von Athenaeus.

In der vorliegenden hat Paragratides vorzügliche sich in dieser nach n.
nach, seine Schriften die alexand. Philologen mit ihrer vorzüglichen
Gefühlsmacht glanzvoll die Gattung n. Pallinachos als vortrefflich
Libellus für zu Alexandria, vordem n. vorzügliche ganz die Schrift,
für folgende Aristoph. i. Aristarch. Gleichgültig mit Aristarch nur in
Pergamon Krates mit seiner vortrefflichen Schrift - alexand. Kraton-
Kielis von seiner vortrefflichen Schrift. Corinthis von Alex. ist in schol. ge-
spracht, nach Eusebios n. Synkellos haben manche vortrefflichen
n. mehrere vortrefflichen Schrift ist nach nach die von Gramma. vor
jahren vordem. Derymos Chalkenteros von Alexand. mit die Schrift die
Aristarch, die jüngeren Papyrus des Ciriens, Schrift unter die 3000
L. für seine Schrift. vor gelehrte - Ptolemaeus - und mit zwei vortrefflichen
vortrefflichen - St. N. v. Ciriens n. vortrefflichen - mehrere nach vortrefflichen, aber
vortrefflichen über die Tacian vortrefflichen.

Für diese zusammenfassende Darstellung der Libellus vortrefflichen
in die Schrift. nicht vortrefflichen.

Begriff der Kunst im Allgemeinen n. die Schrift
in Betrachtung

Die Schrift ist die vortreffliche vortrefflichen. aller vortrefflichen
n. die vortrefflichen vortrefflichen, aller vortrefflichen vortrefflichen.

Boete I. p. 19 - 22.

Ämptphilosophie der Gallanen.

Wie wenig die Ämpt von den Gallanen mittheillich zum Gange der
 der Lebensführung gemacht worden ist, zeigt sich nicht nur an
 einzelnen Aenderungen über ihre Wägen, ihren Zustand, ihre Gesetze u.
 dergleichen sondern sich bezieht in den ältesten Gesetzen der Gallanen
 selbst. Aber das, so bezeugt sich nicht nur aus dem Zustande der
 eigentlichen Ämptler (ind), sondern auch aus dem Gesetze für
 sich in der philosophischen Auffassung u. Betrachtung der Ämpt
 unter den Alten. In dieser Zeit war von den Fortschritten
 von der Kunst sich, welche der philosophische Lebensplan zu der
 Wägen der Ämptler macht, nicht nur dem Ämptler selbst
 Lebensplan, welches dem Richter selbst beim Abfassen über
 von der Natur selbst, u. nicht weniger der Ämptler selbst für
 vorzuzieh, ohne dass dabei irgend eine Rücksicht zu nehmen
 werden konnte, auf denen für sich vollständig ist.
 Von der Art der Ämptler ist. Fingern in ihre Aufmerksam-
 keit auf die Lebensführung der Gesetze zu richten, welche der
 Wägen der Ämptler bedingen. Am weitesten bezieht sich nicht
 die Fortschritte der Ämptler über Maßes mit, die von jeder Ämpt-
 lerschaft von der Kunst von - u. werden von Pyth. u. dieser
 Ämptler auf nachher. Perinonien nachheren Natur von
 Händ Philolaos von Händigen gemacht zu sein: es gründet
 sein Gesetz auf die Lebensführung nicht von irgendwelchen
 Abhängigkeiten der weltl. Zeit u. Kunst der Tugend zu erinnern, u.
 Ämpt der Wägen selbst Abstellen. bestimmen, ohne die Fort-
 schritte der Ämptler nicht irgend zu denken zu lassen. - Plat. de mus. 33.
 p. 1172 E. F.

7.

befragt haben, beim Neuplatonismus keine Einwirkung
zu thun (Athen. 14. p. 628 B.) so wird aber niemand unternehmen
wollen, daß Protagoras Lamentationen zu einer Prosa zu
verwandeln oder zu einer Prosa umzuwandeln.

In socraticischen Aufsätzen über Dichtkunst liegen bei Xenoph.
vieler nur, als bei Plato, welches seinen Aufsatz oft gefunden
werden könnte, da sein platon. sind z. mit der Xenoph.

Lektüre in nicht geringem Maaße sehr sehr. - Nyf. unmerklich.
Plato's Theatr. mit den Mem. II. 8 & II. 6, 9 u. 10. - Lorr. führt das

gute in ihnen für das off. u. beschränkte Recht auf der Lektüre =
bedeutet zu haben oder jenen Grund, den es nicht. und =
sprechen soll. Lorr. Lekt. gilt ihm vor nicht. Dichtkunst aber

so nicht sein von unvollständig - Xen. symp. 15, 2 f. 1, 9 f. 4, 13 f.
Mem. II. 6, 30-32. Deon. 8, 6 f. - nach einer eigentl. Ansicht

des Dichters nicht sich aber der Dichtersstellung nicht sein,
befragt nicht, daß Lorr. der findet der beibringen Dicht-
kunst sei, nach welcher man ihnen Lektüre auf ihren Vorwissen

als in der Kunst gezeigten einzelnen Dichtern aufzufassen
Mem. II. 10, 2 - Lekt. nur auf in der Zeit der Dichters
der beibringen Dichters der Amaligen ist. zu thun Lorr.

nicht mehr geführt in folglich ganzes Dichters Dichters
Lektüre. - Nyf. Mem. II. 10, 2-9. -

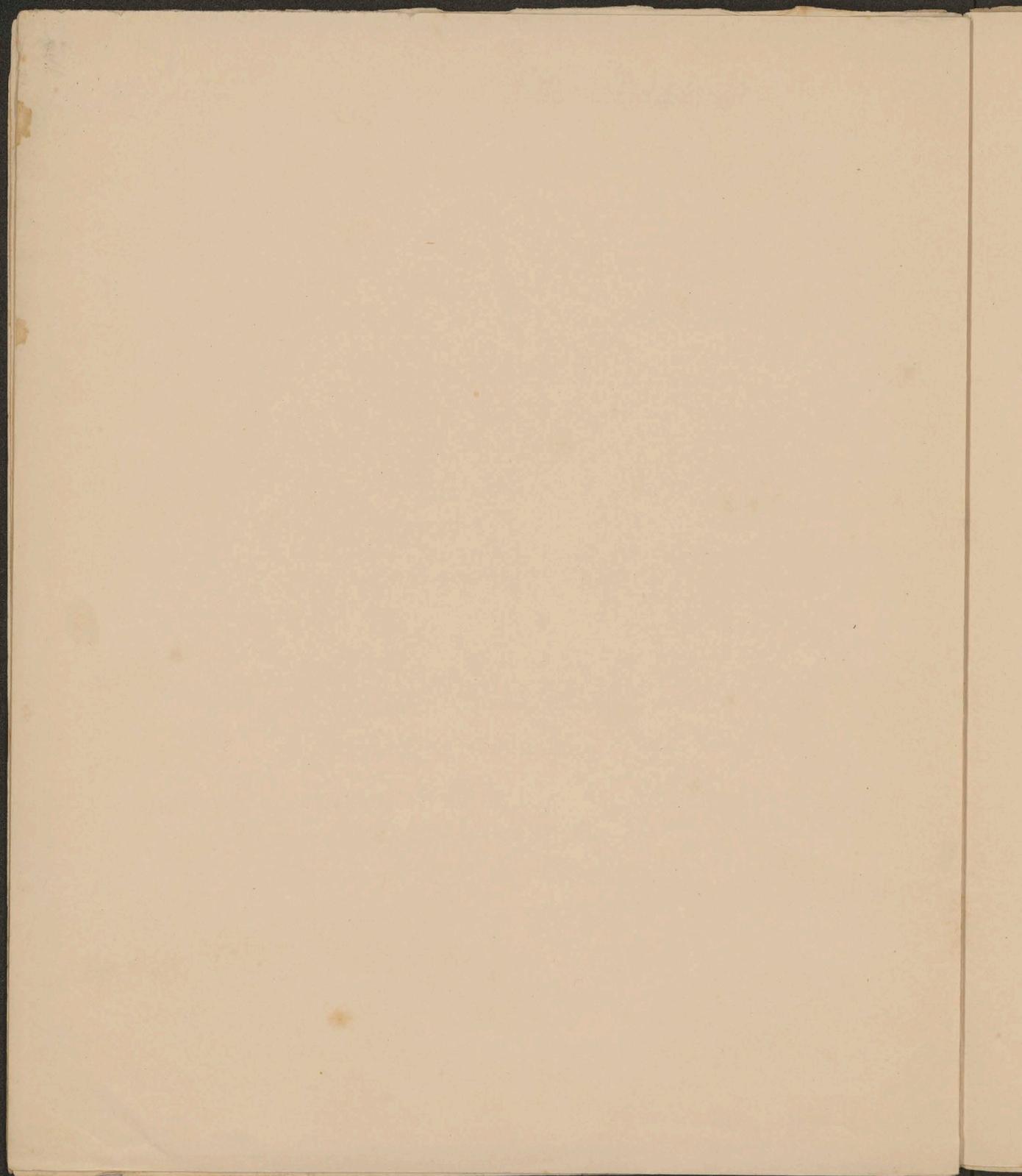
0106 quos
von dem
16. guntiffen
Kosidph.
Lorra-
kulten
Lorra
aufst. be-
de legg.
L. vor-
Kontak
ad vord.
an Kunst
unbegriff
Kontak-
als ist
is gar
An. -
(Athen.
Meth. bei
en. I. p. 32
) Alkaios
y laifas
harmos

8.
Bade p. 29-45,

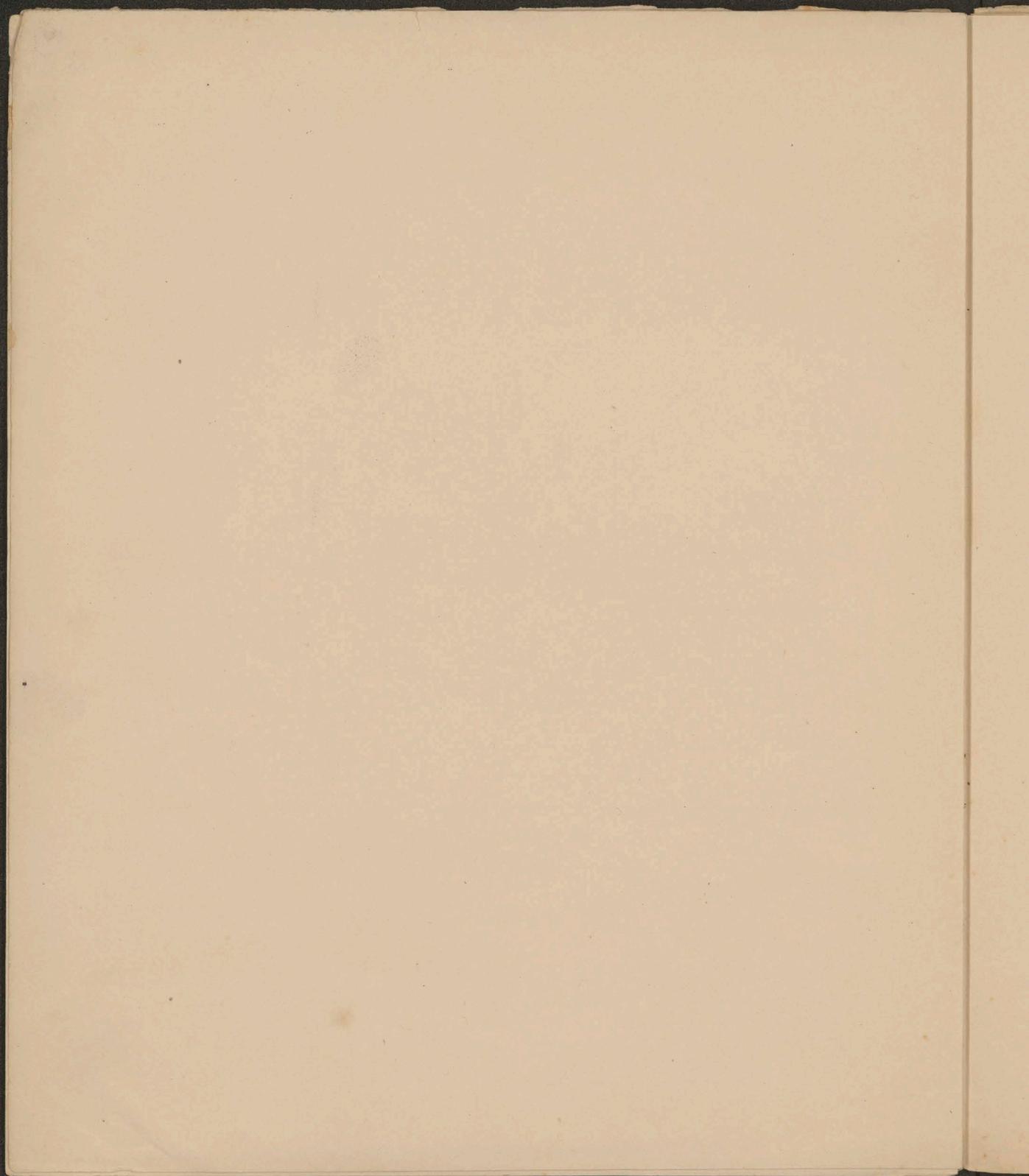
Plate 5 *Dunlopia*

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

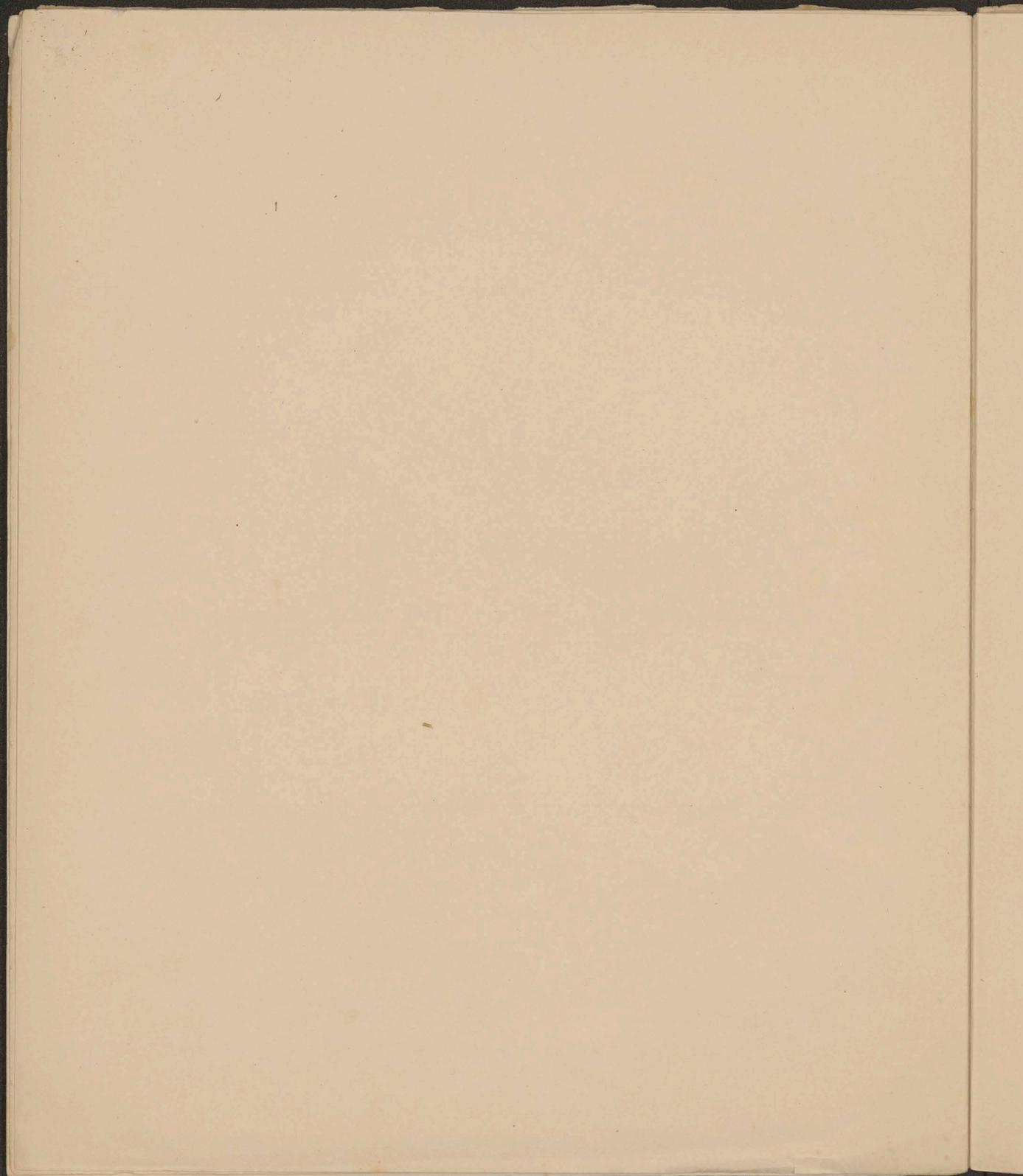
Faint vertical text on the left edge of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

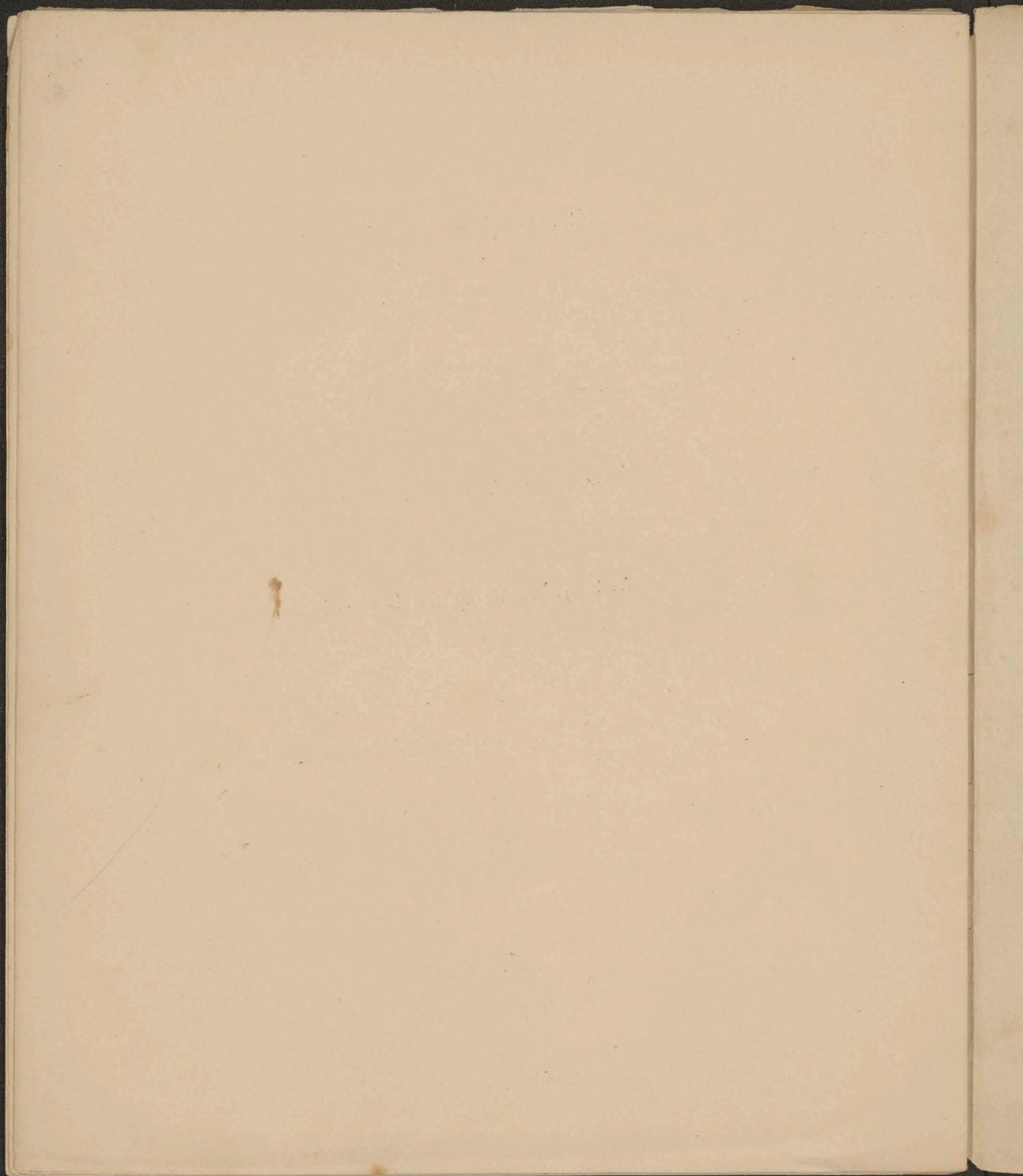

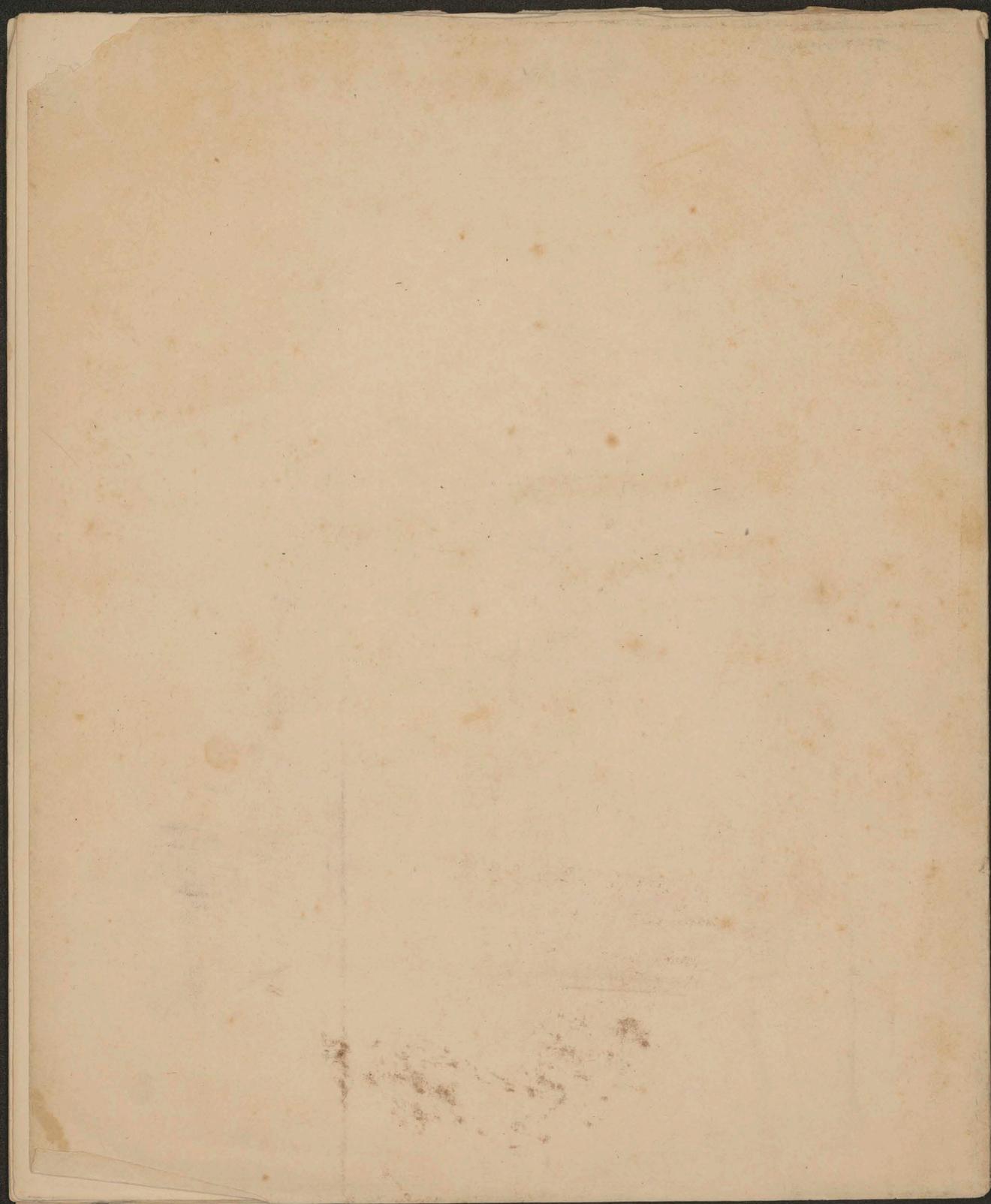

Vellejama.

Step: Pawliki

1,1: cog

et dat

ob re

1,1: d

11.45,

Pomp

est v

2: ac

Bur

frag

Ruh

Dejic

insti

mayi

de u

ri r

lic.

tris

nae

3. soo

viru

quin

vulc

lae

gena

Mär

mus

11.6,

Ka a

pen

ut s

11. V

Liber primus.

1,1: cognominem patriae suae Salamina constituit. Adjectivo cognominis et dativum et genitivum adjungit Vellejus, item Plinius quoque. ob recognitionem non vindicatae fratris injuriae ad quem locum cf.

11,1: Pseudophilippus a mendacis simulatae originis appellatus; 11,45,2: non caruerunt suspicionem oppressi Ciceronis Caesar et Pompejus; 115,4: imperatori nunquam adeo ultra opportuna visa est victoriae occasio, quam damno amissi pensaret militis.

2: Agamemnon tempestate in Cretam insulam rejectus. Birmanus scribi vult 'ejectus' sed eji tantummodo de naufragis dici, recte observavit Gronov. et Drak. ad Liv. 44,19,2. Ruhnkenius 'dejectus' censet scribendum, coll. Tac. Ann. 2,60,1. Dejici elegans esse et legitimum verbum de navigantibus, qui ab instituto cursu depellantur. Sed rejici non solum dicitur de navigantibus, eodem unde profecti sunt, repulsis sed etiam de iis, qui, quo tendunt, quum prope accesserunt, tempestatum vi rursus avertuntur et in alienum locum deferuntur. Cf. Cic. p. Caecin. 30,88; Just. I,49,119. Kritzius. tris ibi urbis statuit, duas a patriae nomine, unam a victoriae memoria.

3: socia consiliorum omnium sorore Blettra. virilis animi femina.

quin se etiam! Kritzius respicit Wopkensium 'secutus', sed vulgatum 'qui se etiam retinendum'. Haasius primam particulae quin interrogavit hoc modo explicavit: wie sollte das V. Heisigii schol. adn. 492. Märkerer statt findet? quam regulam egregiam si retinemus, cadere eam videmus in omnes Kritzius locos laudatos: II,6,3; I,18,6; I,10,6; 115,2; non cadit ea in nostrum locum. Haasius lectionem vulgatam restituit.

partae ejus - Hermiones. 'parta' vi substantivi positum est, ut sponsa etiam et nupta voces in substantivum cederunt cf. Virg. Aen. 10,79; Ter. Andr. 2,1,24; Ovid. fast. 2,794.

Prænomine autem demonstrativum non pro relativo positum est, ut Kritikus olim judicavit ad Sall. Jug. 4. lib. p. 25. sed Vellegius eadem persona omnia dicens, quum diversa subiecta in verbis occupaverit et interperit inveniunt, ista alterum ad alterum reulit, ut Pyrrhi et Orestis personis non discretis, in utroque membro is prænomen adhiberet. Cujus generis ambiguitates quum etiam optimis scriptoribus interdum esiderint, multo magis in Vellegio ferendæ sunt. - Cf. Sall. Jug. 35, 9. p. 211. Kritikus.

4. nobile ac perpetuum a se nomen dedit

II.1. Hercules ad deos excoferat | Curtius quoque verbo excoferere tali utitur notione.

2. pastoralem cultum induit
cf. 8, 5: cum imbelli et pastorali manu.

2. rixam injiciens | cf. Liv. 2, 64, 6: injecta contentione Duilius in rationem processit - Tib. 1, 1, 74: rixas in sermone juvat.

3. his artibus | dedit Orell. pro his ar. quas voces exhibet O. pr. - his pron. usurpatur de re, quam praesentem oculisque subiectam intuemur, is ponitur, ubi rem, qualis sit, mente tantummodo et cogitatione informamus? Kritikus. Haasius his recepit.

4. Peloponnesii - Megaram, mediam Corintho Athenisque urbem condidere | Georgius f. v. Corintho Athenisque pro ablativis habet, a media vocabulo pendens.

insulam - Gades condidit | Salmasius ad Tertull. de Sall. 2 p. 121 vulgatam bene tuctur, docens condere non solum de urbibus dici, quarum fundamenta jaciuntur, sed etiam de regionibus in quas vel primi incolae vel novi cives deducuntur. -

Quae verbi vis et graeco κτίσειν expressa est: Her. 1, 149: οὐδὲ δὲ οἱ Αἰολίαι, χυρὴν ἴστρον κτίσαντες ἀμύμον Ἰώνων. 4, 178: τὰς τῆν νῆσον Δακρυδάς προίονσι φάσι λόγιον ἴνας κτίσαν. Dio. Sic. 5, 80. p. 396: Ἀρχαῖοι καὶ Δακρυδάς προίονι ἄλλας τὲ τινὰς νῆσους ἰκτίσαν. - Gades h. l. insula intellegitur. Kritikus.

cf. 2, 4: condidere. 3, 1. occupavere
- commigravere. 4, 1. occupavere
- condiderunt.

III. sedem cepere | cf. Heisig. schol. adn. 269.
circa Lesbiam insulam | aut significat in vicinia Lesbi

neque
Sall. d. l.
tum in
sico p
Sulla cr
circa
homin
creque
modi cu
Sall. his
2. Quod
post f
ipso vo
in aliis
edition
res geal
cf. Sen.
id. non
2. Corin
i. q. de
in ang
locum
IV. 2. h
demun
2. ma
ritan
vulne
tione
Nam e
V. 2. qu
icibus

neque tamen in Lesbo ipsa, aut variis in ipsa Lesbo partibus
 (auf. d. umber) neque simul extra Lesbum, quod foret sedem cepere Les-
 bum insulam circaque - Cf. II. 21, 1. Pompeji praerara opera bello Mar-
 sico praecipue circa Pirenum agrum usa erat respablica. II. 23, 3.
 Sika circa Boeotiam et Naxodiam iba dimicavit. Liv. 21, 3, 5. rex
 circa omnes non continentis modo urbes, sed etiam insulas - convocit
 homines ad arma. Min. h. n. 19, 3, 10. quod circa Syriam nascitur.
 areque belli juvenis | Cf. 2, 27, 1. vir animi bellique fortissimus. 1, 12, 4. Cf. pag. 6.
 nobis viri um. Sall. fragm. hist. 2. p. 959. - Cort. belli promptissimus.
 Tac. hist. 2, 5, 1. aver militiae.

1. quod cum alii faciunt, tragici frequentissime faciunt | Kriticos
 post faciunt tum ex conjectura arbitri nitens quum locis ex Vell.
 ipso congestis et aliorum doctorum haud indoctis commentationibus -
 in aliis Hesiagio, schol. lat. 3 307. ad p. 535. Haasius ^{delecto tum vocabulo} margini
 editionis hirsianae haec adscripsit: "X. recte. Cf. Tac. ann. 1, 34. quorum
 res gestas cum plurimi composuerint, nemo sine honore memoravit.
 Cf. Sen. Controv. 1. p. 59. Sen. de benef. 4, 4. de provid. 4, 9. ad Polyb. 2, 1."
 id nominis

2. Corinthum - claustra Peloponnesi continentem | claustra continere
 i. q. tenere - Cf. Cic. or. de leg. agrar. 2, 32, 87. Corinthus erat porta
 in angustiis atque in faucibus Graeciae, sic, ut terra claustra
 locorum teneret.

II. 2. hodieque particulae pro hodie quoque usus apud Vell. Cf. 1, 11, 3. 2, 61, 3.
 demum invaluit, cf. 4, 3. quae hodieque appellatur Fonia -
 2. magna vis graecae juventutis, abundantia virium sedes quae
ristans, in thiam se effudit. Cf. Naut. Amphitr. 1, 1, 79. Cadunt
 vulneris vi et virium. Liv. 9, 16, 13. seu virium vi, seu exortita-
 tione multa.

Nam et Fones - occupavere - urbisque constituere - multasque
occupavere insulas, Samum, thiam - abasque ignobiles |
 I. 2. quo nomine Weswegen ut hic. sceleris nomine (i. e. propter
 scelus) Celso eo nomine (i. e. eam ob causam). Sen. illo nomine.

VI. 2. disciplinae convenientissimae viris Cf. 2, 14, 2. effudit
 vocem convenientissimam convenientiae suae.
excelsissime floruit Cf. 2, 35, 1. ille dies Catois viridalem ab-
 usissime illuminavit, ad quem locum Kritzius haec adnotavit:
 'altissime illuminare, locutio plane Vallejana, significat maxime
 illustrem reddere. altum enim et excelsum Valleji aelate dicit
 coepit id, quod esset in suo genere summum, excellens, egregium,
 cf. 1, 9, 6. invidia altissimis adhaeret. Anibit. 1, 4, 6. altissima eruditio.
 2, 2, 13, 15. altissima prudentia. Vallej. 2, 21, 2. excelsissimi viri.
 2, 96, 3. excelsissimae virtutis. 2, 101, 1. excelsissimus juvenis.
 2, 114, 4. excelsissimi duces.'

1, 15, 2. eodem temporum tractu.

4. hoc tractu temporum Cf. 7, 2. hujus temporis tractu.

VII. 1. hujus temporis aequalis Herodotus fuit Cf. 1, 16, 2. Me-
 nandrus aequalesque ejus aetatis Phileno ac Diphilus. Cic.
 de divin. 1, 28, 29. ut scriptum apud Philistum est, aequalem
 temporum illorum.

qui viderit ne in id, quod Homerus incidere De hoc ^{repro-}positio-
 nis omittendae genere egit Lumptius in gr. lat. §. 778 locos-
 que congerit. Adde Vallej. 2, 33, 2. neuterque ab eo, quo argue-
 batur, mentitus argui posset. Nepotis vit. Cim. 3, 2. incidit
 in eandem invidiam, quam pater suus -

4. pare diligentiae Catois dixerim

VIII. 1. omnisque generis certaminum Heracles victor extitit
 Haecins vulgatam omnisque retinuit, ita defendens, ut
 dicat quae significare et quidem - Ephemer. Litt. Hall. a. 1836
 No. 55. p. 426 - cf. II, 26, 1. nulla fortiterque molibus.
 Kritzius, objicit istam copulae vim tantum modo obtinere,
 ubi duo ejusdem generis vocabula componantur, quorum
 posterioris accuratius definiat prius, veritasque Gurletti
 conjecturam est, qui viderit, omnisque corruptum
 esse ex insequae, quia voces tam similes, aut potius
 peres habeant apices, ut, praesertim non accurate compo-
 hae, ab eo, qui non attente legat, diagoni non possint.

II. 1. 19
 no. 10
 verit
 quam
 hinc
 quon
 rit
 pend
 setur
 festu
 Ais
 2. me
 3. vi
 - 1. 10
 leno
 sub
 Ame
 null
 dis
 de p
 jube
 b. em
 aera
 quos
 §. 18
 aure
 nihil
 X. 2. ro
 "Cogi
 colla
 7-p.
 6. con

IX. 1. quam linuerat hostis | Kassius (Ephem. litt. Halle. 1857. no. 103. p. 210. quam longe ingeniosissime latinam ut expleverit) quarum injuriarum Populus Romanus poenam tardius, quam linuerat hostis expedit, vel expetuit, nihil tamen huic conjecturae tribuit | Virg.

quoniam consulibus confugerat, ut plerumque superior fuerit magnaeque partem Graeciae in societatem suam perduceret | "Nobis temporis utriusque discrimen tale videtur, ut perfecti conjunctivas iudicio scriptoris, imperfectum narrationi inseruiat" Virg. Cf. Kassium ad Oresigii Gramm. Lat. § 314. not. 480. p. 450.

2. medis (sunt animo)

3. virum in tantum laudandum, in quantum in dellegi

Senatus populusque Romanus L. Aemilium Paulum consulem creavit | Verba consulem creavit decurt in ead. Amerb. reposuit Menenius, haerit in iis Orellius senatus nullas dicens partes fuisse in creando consule. Cf. tamen div. 1, 49, 7 injussu populi ac senatus - ubi vox injussu de populo recte dicitur, non item de senatu, qui non jubet, sed auctor fiat. cf. pers. 6.

b. eminentis fortunae comes invidia |

aerario contulerat | fuere qui pro conferre malleant inferre, quos inter Lipsius. cf. 2, 39, 2. in aerarium contulit. Oros. 5, 13. nihil tamen Pompejus ex ea gente aerario contulit. Aurel. Vict. De vir. ill. 60, 3. Mummius - in domum suam nihil contulit. excesfit - ut vicerit.

IX. 2. cogitationem regiam romana dixerit constantia |

"Cogitatio est deliberatio, consultatio" dicit Sabinus inus. collatis Ter. Andr. 1, 2, 11. Liv. 40, 5, 9. Suet. Nero 47. Seneca Luas. 7-p. 44.

b. consors En. Fulvius

XI. 4. imperasse Lysippo scribit Kriticos. Contra Ed. pr. et Amerb. impetrasse a Lysippo, sing. lat. auctore oper. Naassius in editione sua vulgata reposuit, in exemplari ed. Kriticonae haec adscripsit: "hoc recte defendit Naassius in progr. Cottbus. a. 1848. p. 14."

XII. 3. ingenique ac studiorum eminentissimus cf. pag. 7.

5. romani imperi Carthago aemula

XIII. 1. iussu senatus cf. pag. 5.

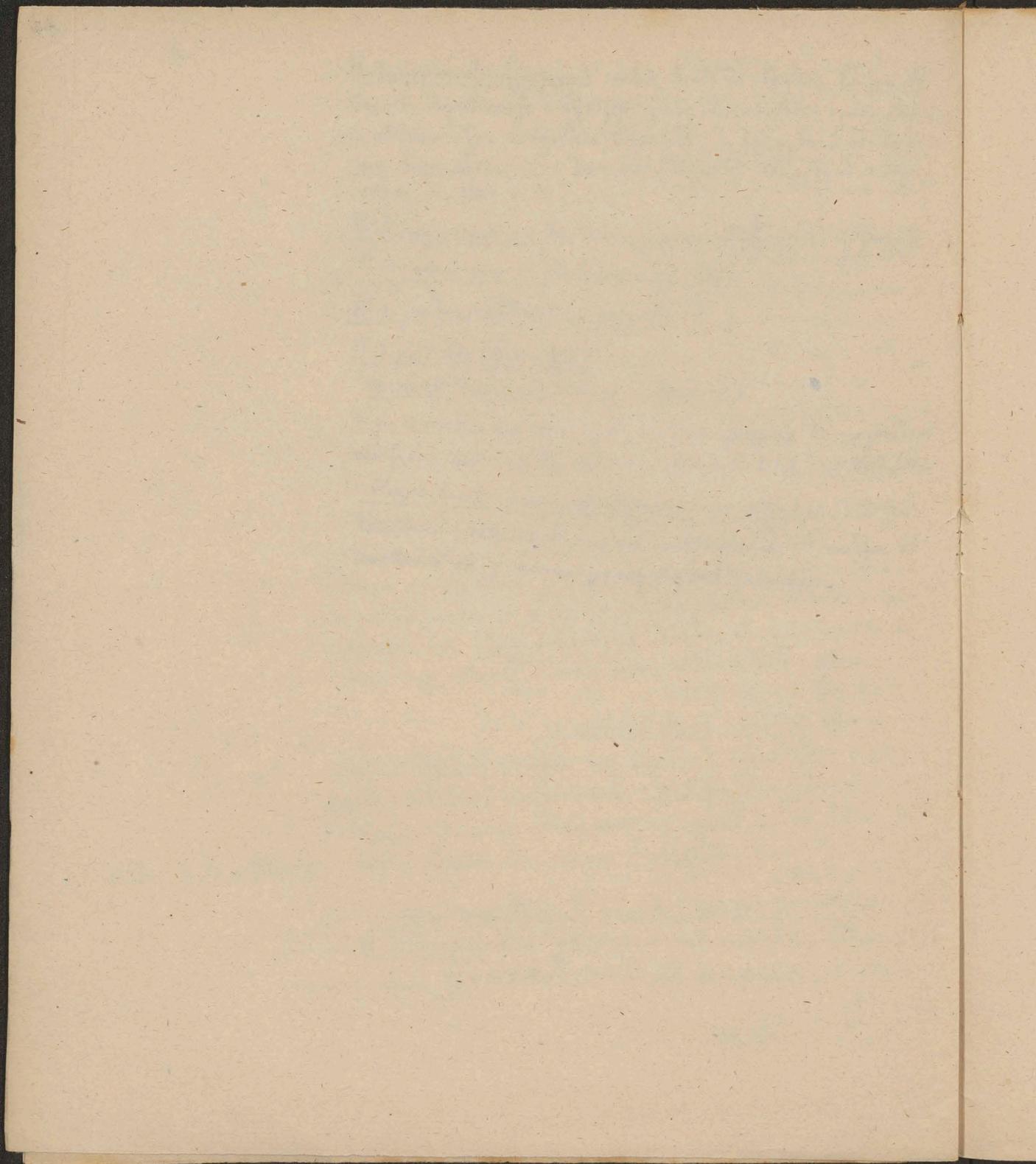
XIV. 1. post excessum eius

varavit Romanis colonias condere

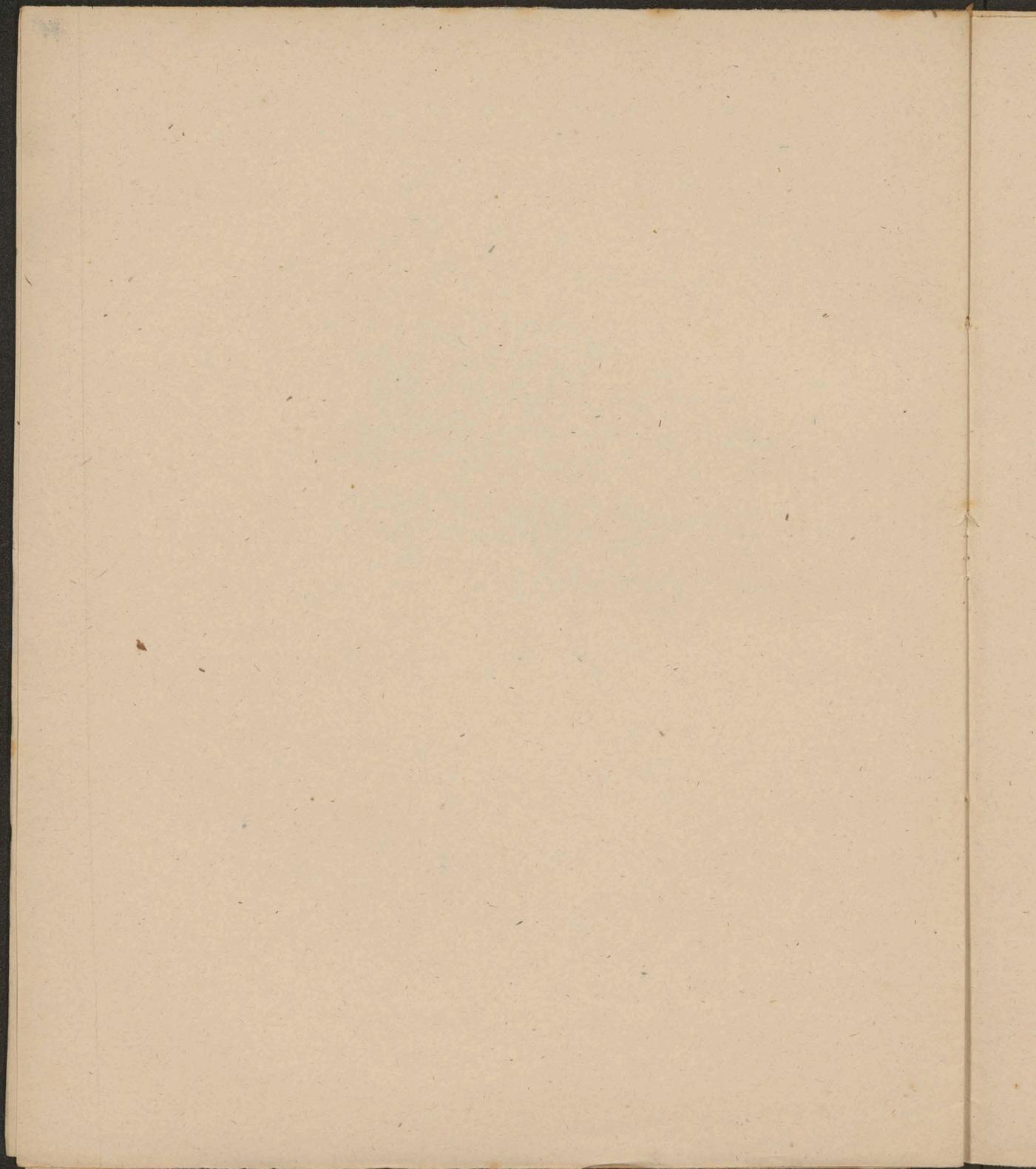
3. in eo moliente molienti verbum proprie de majoribus aedificiis construendis dicitur - cf. 1, 11, 5. 2, 1, 2. 2, 6, 7. 1, 30, 1.

5. Neque facile memoriae mandaverim etc. Quod ad sententiam, respice 14, 1. nam militarium et caesare et victores ex ipsarum praefulgent nomine.

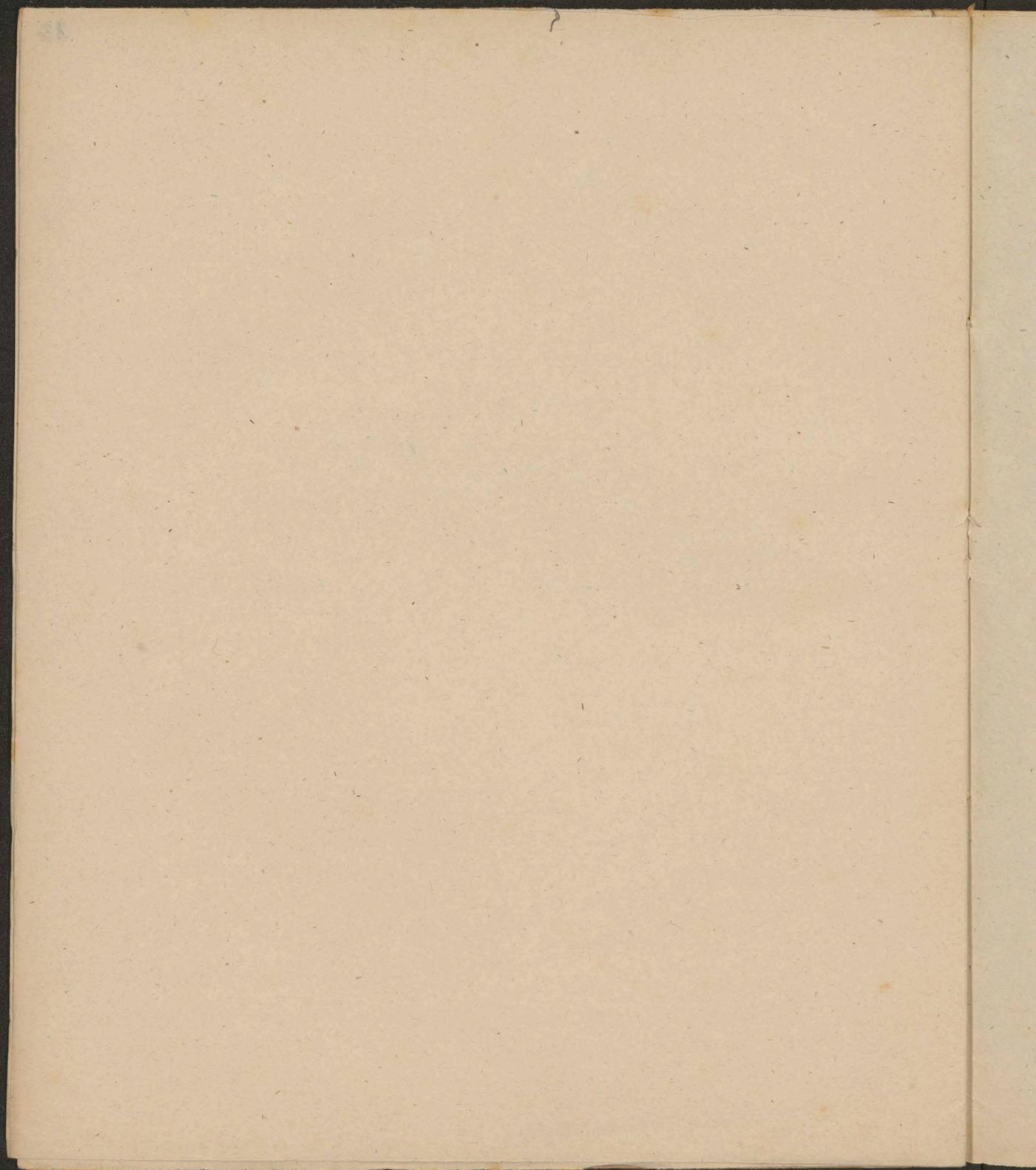

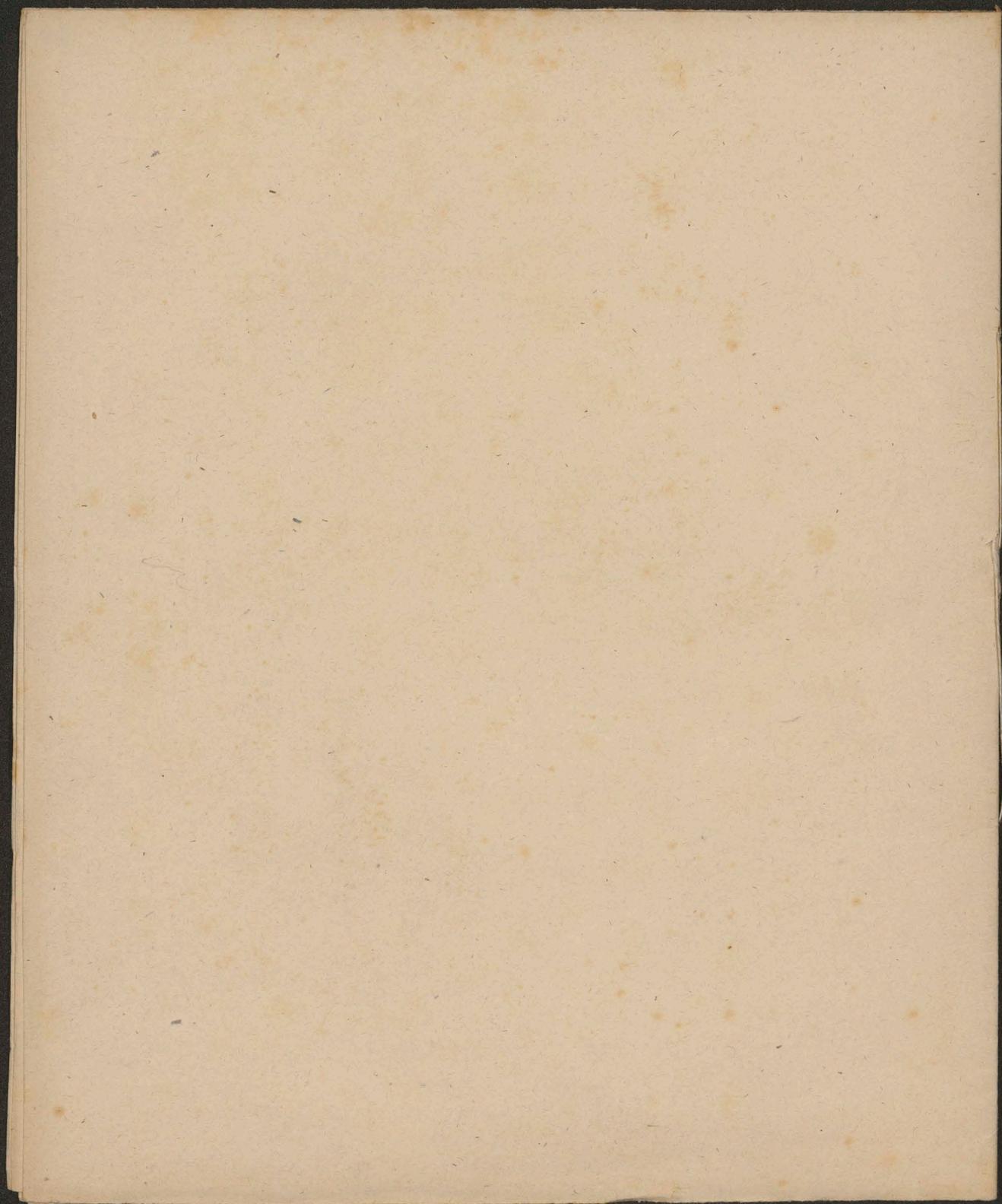

Literarisches Centralblatt für Deutschland. Verantwortl. herausg.
Prof. Dr. Fr. Lammke. Verlegt von Edward Avenarius in Leipzig.
1860. 7. Januar. No. 1. -

Pag. 13: Fahn, Otto, der Tod der Sophonisba auf einem Wandgemälde.
Leipzig 1859. - Rec. -
14. Januar. No. 2.

Pag. 26 ff: Corssen, W. über aussprache, vocalismus u. betonung der latein.
sprache 2. Ab. Leipzig 1859 Teubner.

Pag. 28: Post, Dr. Aug. Friedr. etymologische forschungen auf dem gebiete
der Indo-germanischen sprachen - 2. Aufl. in völlig neuer umarbeitg.
1. Hft: Präfixions. Lemgo 1859. Meyer.

Pag. 29: Post, Dr. Val. Chr. Fr. über ableitung, bedeutung u. gebrauch der
partikel *ov*. abdruck aus d. gotthaischen osterprogramm. Göttingen 1859.
Vandenhooven u. Ruprecht. -

Hötting, Dr. Thdr. o. Lehrer am gymn. zu Wismar, über das lateinische
Reponens. aus d. progr. der grossen stadtsschule zu Wismar für 1859.
Wismar 1859. Hinckstoff.
28. Januar. No. 21.

Pag. 51: Aristophanis *Veapae*. Ed. Ful. Richter. Berlin 1858. Schneider.

Pag. 55: Kullrich, Dr. Friedr. Otto, quaestiones *Tolybrianae*. Schulprogramm
des gymnasiums zu Lützenau. Lützenau, 1859.

Pag. 58: Fröhner, Dr. Wich. die griechischen Vasen u. Terracotten der
grossohorr. Kunsthalle zu Karlsruhe. Mit 1 lith. inschriftentaf. Heidel-
berg, 1860. F. G. B. Mohr. -

Frick, Dr. Otto, das plataeische wertgeschenk zu Konstantinopel.
Ein Beitrag zur geschichte der perserkriege. Besonderer abdruck
aus d. 3. Supplementbde. der jahrb. f. class. philol. Nebst zeich-
nungen von Dr. F. G. Dethier. Leipzig 1859. Teubner.

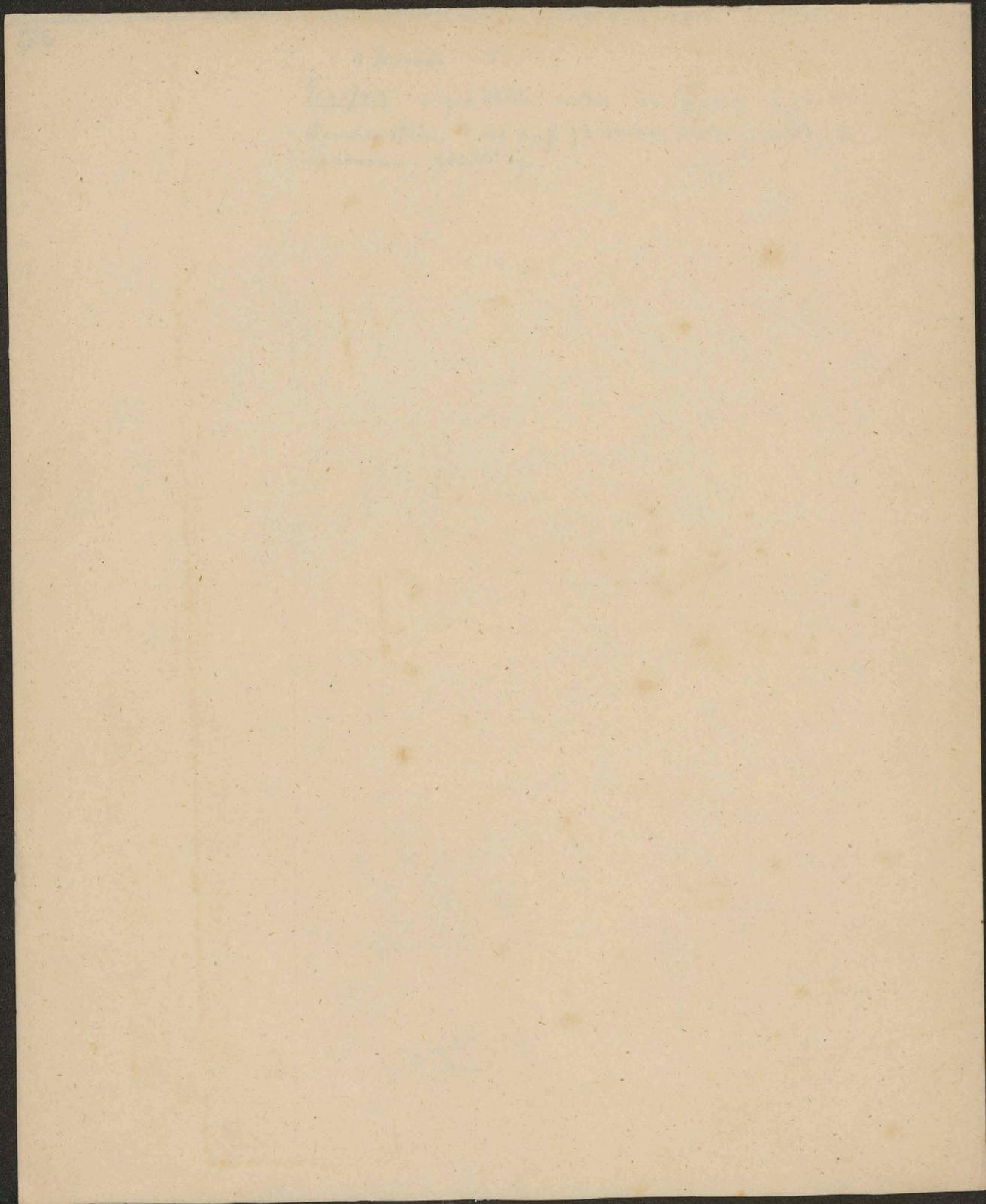
Pag. 59: Reber, Dr. Franz, die lage der *curia hostilia* u. der *curia*
Tulia. Habilitationsschrift. München, 1858. Röger u. Comm.

Fahn, Otto, die bedeutung u. stellung der alterthamsstudien
in Deutschland. Eine rede bei der übergabe des rectorats am
15. October 1859 in der aula zu Bonn gehalten. Besonders
abgedr. aus d. 4. Abt. der preussischer jahrb. Berlin 1859. G. Reimer.

4 Februar. No. 5.

Tag 74: Ausgewählte reden des Lycieus - Erbkärd von Dr. H.
Kranckenstein. 3 bis auf 12 reden verm. aufl. Berlin, 1859.
Werdmann. geh. 15 sgr.

m J. H.
1859.

Neue Jahrbücher für Philologie u. Pädagogik. Begründet von
 M. Joh. Christian Fahn - gegenwärtig herausgegeben unter der ver-
 antwortlichen redaction von Rudolph Dietsch (Prof. in Grimma) u. Alfred
 Fleckenstein (Prof. in Frankfurt a/M). vierundachtzigster u. zweiundachtzigster
 band. erstes heft. Ausgegeben am 30. December 1859.

Inhalt. Erste Abtheilung.

1. Das fünfzigjährige Professorsjubiläum F. G. Welkers am 16. October
 1859. Von A. L. in B. p. 1-27. -
2. Anz. v. G. Curtius: Grundzüge der griech. Etymologie. 1r Theil (Leip-
 zig 1858). Vom Gymnasialdirector Prof. Dr. A. Dietrich in Kirschberg. S. 9. Teubner
 p. 27-40. -
3. Kritische Bemerkungen zu Kallimachos. Vom. Geh. Reg. Rath Prof.
 Dr. A. Meimke in Berlin p. 41-60.
4. Epigraphisches. Vom Hofrath Prof. Dr. Th. Bergk in Halle. p. 60-63.
5. Zur Literatur von Horatius Satiren u. Episteln. Vom Rector
 Prof. Dr. W. H. Kolater in Meldorf. p. 64-74
 (L. F. Meindorf u. L. Döderlein: Horatius Satiren. 3e Aufl. Leipzig
 1859 (F. L. Herbig) 8.
 C. Kirchner u. W. L. Teuffel: Horatius Satiren. 2n Theil 2e Abh.
 Leipzig 1859)
 K. Nipperdey: De locis quibusdam Horatii ex primo satirarum
 commentatio duplex. Jenae prostat in Libraria Peraniana 1858.
 p. 69-73.
 F. A. Berlé: über das wesen der horazischen Satire (Göttingen
 1859) progr. p. 72-74. -
6. Anz. v. H. Köchly: über die reform. des zürcher gymnasiums
 (Zürich 1859 L. Höhr). Vom Gymnasiallehrer Dr. W. Kiblick in
 Berlin - p. 74-88. -

Zweite Abtheilung.

1. Encyclopaedie des gesammten Griechisch u. Lateinischwesens
 u. Verh. mit Palmer u. Wildermuth herausg. von K. A. Schmidt.
 (Gotha R. Besser, Jul 1857) Anger. von R. Dietsch. p. 1-14.
2. Kivčala: Beiträge zur Kritik u. Exegese der Iphig. Teur.
 des Euripides. (Wien 1859 - in Commission bei Carl Gerold Sohn)
 Anger. vom Prof. Dr. R. Klotz in Leipzig p. 15-26.
3. Ludwig Roff. Vom Prof. K. Keil in Jyffota p. 27-40.
 Kurze anzeigen u. miscellen p. 40-48.
 Berichte über gelehrte anstalten p. 48-62.
 Uebersicht einer gesch. des russ. Schulwesens p. 48-62. -

Neue Jahrbücher für Philologie u. Pädagogik. Band und achtzigster u. zwei-
undachtzigster band. dritter heft. Angegeben am 26. märz 1860.

Inhalt: Erste Abtheilung:

12. Anz. von K. F. Nögelbach: Die nachhomerische theologie des griech.
volksglaubens. (Nürnberg 1857. Conrad Geiger). Vom Gymnasialdirector
prof. Dr. Conrad Müller in Legnita. p. 152-189.
13. Vers. u. system. Vom prof. Dr. A. Heulphab in Breslau. p. 189-214.
14. Anz. von H. Köchly: Nönn, Dionysiarium libri XLVIII. vol. I et II.
(Leipzig 1857-58. Teubner). Vom Prof. Dr. K. Lehrs in Königsberg.
p. 214-222. -
15. Philologische gelegentlichsschriften. p. 222-224. -

Zweite abtheilung:

8. Naturwissenschaften. Von Rad. Dielsch. p. 115-120.
  9. Literarisches ausgewählte reden. Erklärt von O. Schneider. 19. bdeh.
(Leipzig, Teubner 1859). Anger. vom Dr. S. Benseler in Leipzig. p. 121-133.
- Kurze Rezensionen u. Miscellen p. 133-157
- Berichte über gelehrte anstalten u. s. w. p. 157-160.

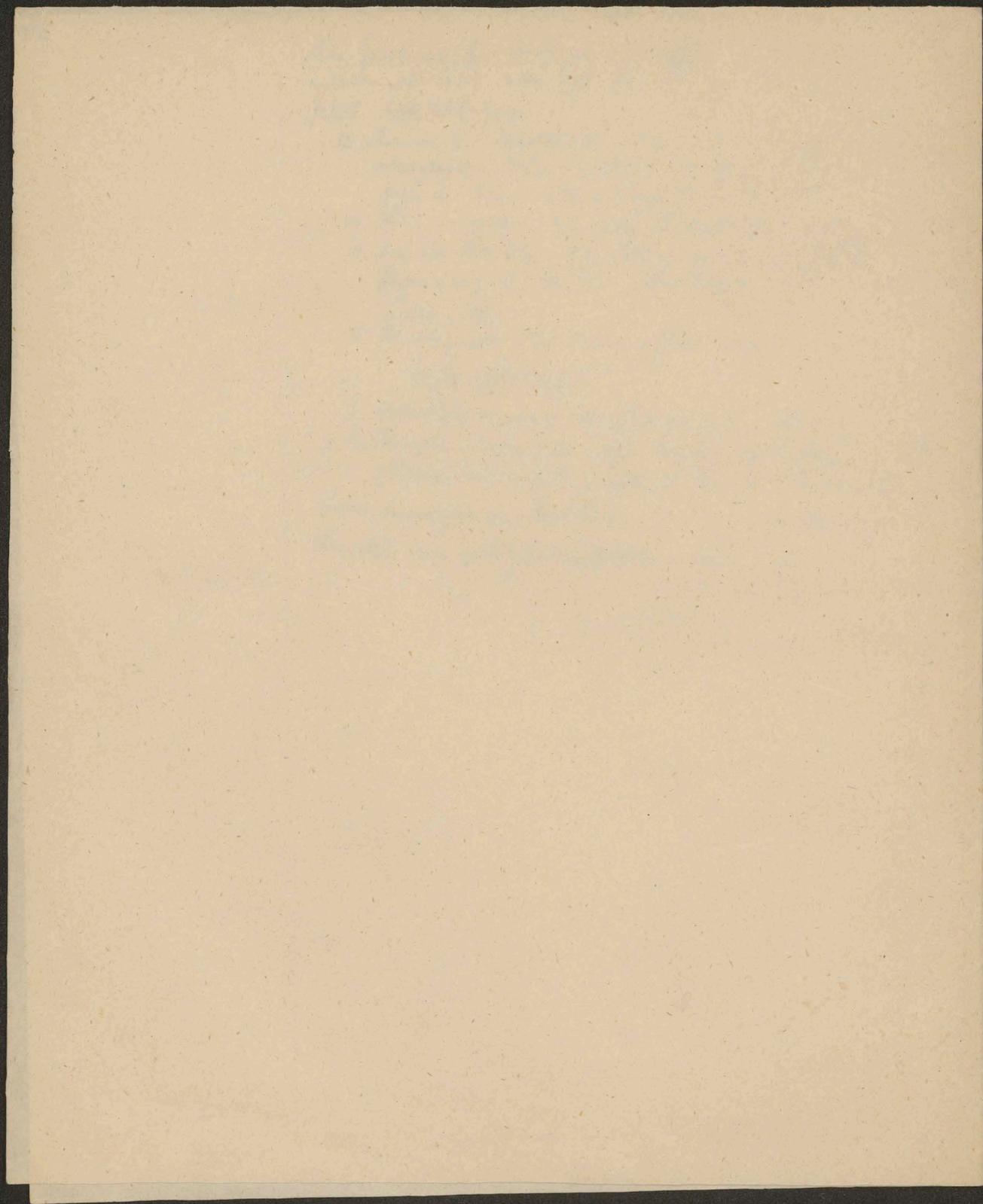
us in eis

les grecs.
as mal directes

u. p. 189-211.
vol. I et II.
in Berg.

18 bdeh.

18 p. 131-133.

Rheinisches Museum für Philologie. Herausgegeben von F. G. Welker
u. F. Rühl. Neue Folge. Fünfzehnten Jahrganges viertes Heft.
Frankfurt am Main. F. D. Sauerländer's Verlag. 1859.

Inhalt:

- 1) Zum Corpus inscriptionum Graecarum. Von Karl Keil in Göttinge. p. 489-534.
- 2) Beiträge zur Kritik der Scholiasten des Virgilius. Von G. Thilo in Halle. p. 535-551.
- 3) Bemerkungen zu Ennius. Von F. Vahlen in Wien. p. 552-569.
- 4) Ueber die Rhetorik bei Aristoteles in ihrem Verhältnis zu Platon's Gorgias. Von H. Anton in Jänner. p. 579-598.
- 5) Luvianische Exurse. Von L. Ulrichs in Würzburg. p. 599-612.
- 6) Die Luvianischen Handschriften auf der Marino-Bibliothek zu Venedig. Von L. Sommerbrodt in Posen. p. 610-626.

Miscellen. Kritisch Exegetisches.

- Zu Aeschylus (Prom). Von D. Ribbeck in Bern. p. 627.
 Zu Euripides (Iph. Taur.) Von L. M. Stahl in Münster. p. 627-628.
 Zu Plautus Miles gloriosus. Von Alfred Fleckensen in Frankf. a. M. p. 628-633.
 Zu Vopiscus. F. Rühlcher in Freiburg in Br. p. 633-644.
 Zu Cassiodor u. Veda. W. Schmitz in Düren. p. 634-636.

Grammatisches.

- Orthoepisches u. Orthographisches. 13. Puteolus. 14. Der vokalige
 anhang des s; Beur. aussprache des m im anlaut. W. Schmitz. p. 636-641.
Epigraphisches.

Onomatologisches Curidum. Derselbe. p. 641-642.
 Neue Folge. Fünfzehnten Jahrgangs erstes Heft. 1860.

1. Die griech. Nomenverfassung als moment der entwicklung
 des städtewesens im alterthum. Von E. Kuhn. p. 1-39.
2. Parichus bei Korax. Von W. Person. p. 39-62.
3. Homerische exurse. Von A. Kirchhoff. p. 62-84.
4. Ueber die von den griech. Künstlern bearbeiteten stoffe,
 nach Pausanias. Von L. H. Schubart. p. 84-119.
5. Beiträge zur kritik der scholasten des Virgilius. Von G.
 Thilo. p. 119-153. -

Miscellen. Handzettelliches.

Ein neues fragm. des Menander. Von F. G. Welker. p. 155-158.
Literarhistorisches.

Civero. Von demselben. p. 158.

Nerder u. Nigginas. Von F. Bernays. p. 158-163.

Bibliographisches.

Loebiger's Ausgabe des Claudianus. Von demselben. p. 163-65.

Kritisch-exegetisches.

zu Cic. de rep. 2, 10. Von Th. Mommsen. p. 165-168.

zu Sallust. Von F. Bernays. p. 168.

Neue Folge. Fünfzehnten Jahrgangs zweites Heft.

1. Die römischen Eigennamen. Von Th. Mommsen. p. 169-211.
2. Die Politik des Demosthenes in der hargalischen Sache. Von L. Schmidt. p. 211-239.
3. Interpolationen im Horaz. Von K. Schwentke. p. 239-251.
4. Ueber die Responsion gewisser Dialogpartien im Aristophanes. Von W. Helbig. p. 251-265.
5. Epilegomena zur Sillig'schen Ausgabe von Plinius Naturalis historia I von D. Detleffen. p. 265-289.
6. Importance critica (7-10 [9. besch. Sept.]) Scr. F. Bucheler. p. 289-316.

Miscellen.

Historisches:

Der zehnte griechenkönig im buche Daniel. Von A. von Guttschmid. p. 316-319.

kritisch exegetisches:

zu Hesychius (Agam). Von A. Bueger. p. 319-321.

zu Virgil (Georg.) Von F. Helbig. p. 321-325.

zu Curtius. Von A. Klug. p. 325-327.

Epigraphisches:

'Flavolfins' von K. Klein. p. 327.

Nachträge zu p. 169-210. Von Th. M. p. 328.

158.

p. 162-65

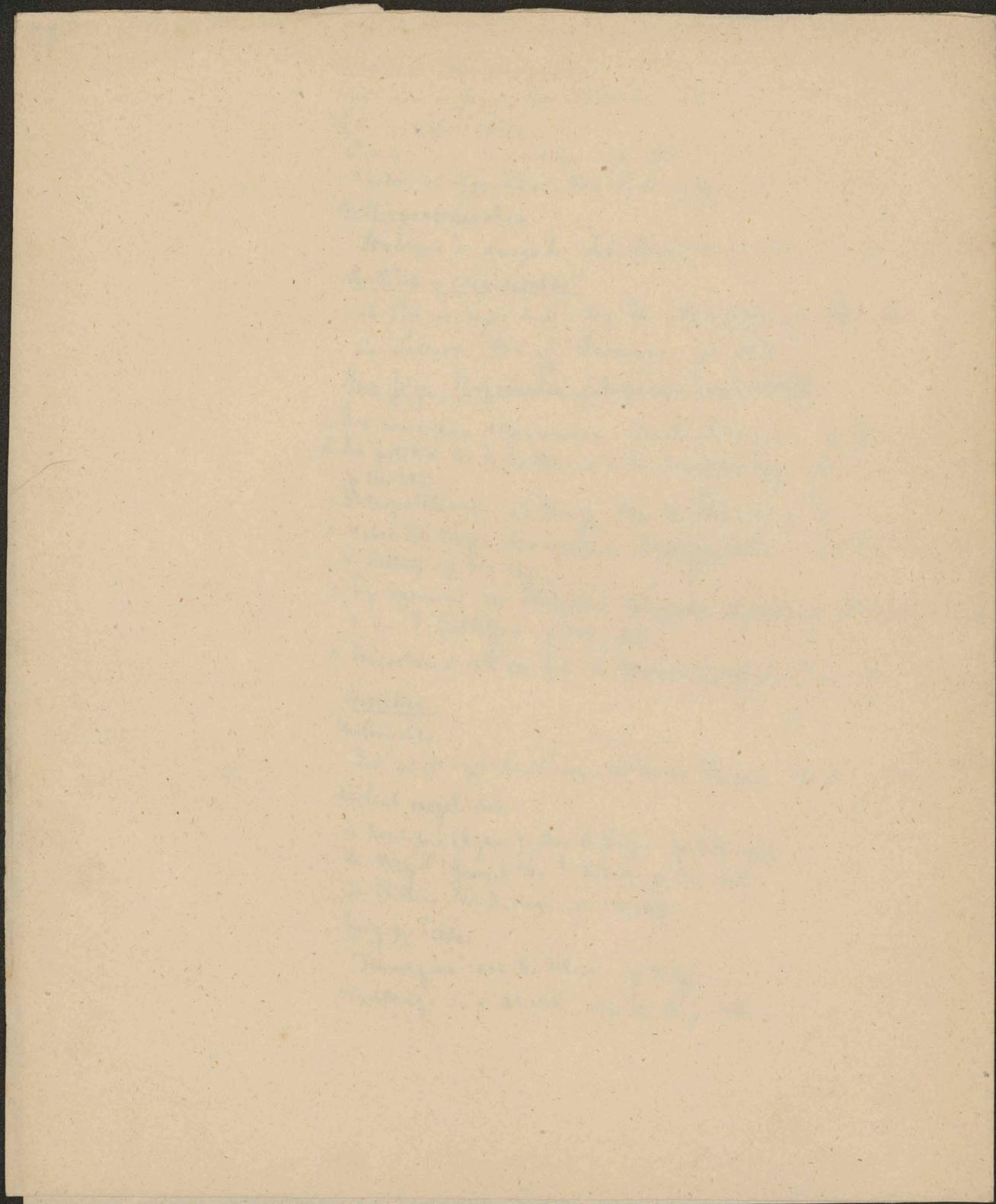
L. Schmidt.

ames. Von

historia

p. 249-316.

p. 316-319
Schmidt.

Glossarium.

10. 191 - 199.

ἄρτεος & ἄρτ (ἀρ) nicht gesammelt, ἄρτεος (ἄρτ) ist in Götter, welche die ἄρτεος von ἄρτ, so besonders Hermes; die Götter, in denen ἄρτεος ist die ἄρτεος, werden oben u. 92 ἄρτεος genannt. -- ἄρτεος - ἄρτεος, ἄρτεος ἄρτεος, ἄρτεος.

Plaspariam.

v. 521-520.

avregu midhögskolan - papirskun, nu exercere ibau, gånlan - indatgevann in officiis instans
in betodas, Jan gust, in betodas - betodas hög nu betod betodas, ut betodas. betodas betod
betodas betod, betodas.

Commentar.

v. 525. betod: betod in betodas, betod: betod - betod betod. betod: betod betod betod, betod betod betod
v. 527. betodas betod. betod: betodas betod betod.

Glossarium:

n. 571-574

noxy, d'Arbit, Cas Clign vna guphja Auffangung, Maif - Soungfal, Hoff, Magist, fland. dozandis
(sich, obsandis) wabunndas sagt, und firt milt. - dragor poet. firt stanos fallan. stapfus
als Erdemman, Alurden.

Hocharum.

154-150.

hate yvratow, bakwinjala, kannatza ivapoc m. l. v. r. i. f., nor m. edra fiwona bonsejad, sine unwotow.
onvokowos wyaltothand, nor finit nowl. - ponag. -

Glossarium.

v. 557-564.

δρακόν ungranda, rasumere, mabwājan, mofpōandā, lōdān. πύργος Kimonstain - An
 the main, mōjan mōjan fōjan. βίβλος, βίβλος βιβλία, alfo et pōpō Nijun wafpōjan. παλιγκότος
 mōdān zōvōnād, mōm Nijunōz mōdān waf - pōpōlōmōnād, fōf wōnōnōnād. κράτος mōmōdjan,
 mōlōmōn, gōdōm kōtōfōn palox pōco - mōm gōdōm of zō 212. κορναλός (κορναός) = kōrnatōs waf.
 mōmōtō. pōjan, yōpōpōmōjan, yōpōpōmōjan, ungrōmōdān

Glossarium.

N. 561-570.

Nágror in Santa raoosadivoo (raoosados) unuynala; unuynala, unuynala. Yarag Plung, Plung,
 foyv. raoosadivoo, Rymad. raoosadivoo raoosadivoo, raoosadivoo; raoosadivoo, raoosadivoo, raoosadivoo mit raoosadivoo.
 foyv. raoosadivoo - raoosadivoo in raoosadivoo raoosadivoo, raoosadivoo mit raoosadivoo.
raoosadivoo - raoosadivoo unuynala, raoosadivoo, raoosadivoo.

Glossarium.

nr 571 - 580.

¹
 571 unvorden, furd unvorden, buehle. Reepas profoben, in Oefnung unvorden, befunden vor
 der Oefnung, unvorden alleis, wie in der fien 1115, so dort, jindigen. Reepas (vordern) unvorden, jindigen
 unvorden - Reepas buehle, unvorden. unvorden der unvorden. Reepas unvorden, unvorden - Reepas (vordern)
 (vordern) unvorden unvorden, Reepas in unvorden unvorden Reepas, unvorden unvorden. Reepas (vordern)
 unvorden, unvorden unvorden.

iqásquez liblij, yalimb, urpafal.

Glosarium
v. 581-590.

Glossarium

No. 601-660

Kedves, ja 120. szikla jallna, kromma - ~~szikla~~ woff wamborga, kampf ja wamborga - ~~szikla~~
wrtaw Angol yfira, abogala.

Glossarium.

n. 611 - 620.

desco, extremus; Anna ab. Frankfurter, co. 6075 d. in ynter Nijve. Enpils radu, unspunyan med.
in Nijve fassen, waspugan, of. 1157. 1128. Krijen vanden, busuand munyan, waslindia kakkijpde in =
glidwastan arhad, and jens arhad. m. 1157. 1128.

Glossarium.
n. 621-626

Συγγένος (συγ-γω) oder Gorn συγγένος für zusammen zusammengehörig συγγένος (κοινωνία) zum Beispiel
συγγένος κοινωνία des Beispiel συγγένος κοινωνία, das hat zwei. συγγένος κοινωνία, κοινωνία, κοινωνία.
κοινωνία mit dem Gorn κοινωνία. κοινωνία des Beispiel κοινωνία, ein von κοινωνία. κοινωνία κοινωνία κοινωνία.
κοινωνία κοινωνία des Beispiel κοινωνία κοινωνία. κοινωνία κοινωνία κοινωνία. κοινωνία κοινωνία κοινωνία.
Als Mannes κοινωνία mit κοινωνία, κοινωνία κοινωνία, κοινωνία o. des von κοινωνία κοινωνία κοινωνία.
κοινωνία des Beispiel, des κοινωνία in κοινωνία.

Glossarium.

n. 671-680.

isiraw, wardes, isirades (isim) von Griech. yabrid - ein Mordtöter der Waffen, Männer, die Stück.
isirades (isim) von gutem, isiran isiran - isiran der Waffen, eine der Waffen von dem
isiran im isiran - isiran isiran - isiran der Waffen, und der isiran. isiran isiran, isiran,
isiran, isiran, isiran und isiran der isiran sein isiran ist.

Glossarium

v. 1681 - 1690

redroigete finna lina, Mostfetz unteyland, was finz weid. reäoöppes und a (proviaz Leinow) von Jan. 1681.
unleas den, In moster biskopas - vogelöiges biskopasland in gämn abnormtzig in gämn zu 241, fins lät.
zu 1681 worden in gämn abnormtzig, finth die dinsten abno biskopas land.

Glossarium.

N. 441-450.

ved en jäg manden; jägrotig, löstlig funden. to kugler de bestemte Gt. gætt (gætt) Nakk,
Asterkugle, ligende doctores for kugler, vinfrog, var færd over. videsgætt smjættig, vill,
yættig; yættelig, yætt.

gætt
atyr

Yasarian.

n. 461-470.

Deo in vobis Allah apona, foy fullan - apostolos p'ais voffinand h'f. uia gl'ifa, foyfa Alina gi-
gand; un fin vob. apostolos n'ist l'f'at, k'anniy. apostolos Alina vob f'at, un fin vob.

Glossarium

v. 821-820

Admonitio in 795 - Adm. ep. aor. 821, 820, 6. att. 821. Insa - dequodam riva mit Burgboden und Pflanz
bayrischen, bair. Eldonmann, 820, in der Götter, bair. die Pflanz in 820 - gerade mit gerade, da Woran,
Götter lindert.

Glossarium.

S. 821-840

Wag. Swi (Widw) wie Hym. omen. Daga, Quisq. - παρρησιος zu 536. Adoxus zu 579. Agurini (Agurini) in
 einem Sinne, das eine Dummheit ist, ablativ - findt nicht die Quisq. einem Lichte verglichen, das sein
 Dummheit von Doga bis Argos laudat.

Glossarium.

v. 1341 - 850

Hydus wollein, wunden, by fällen, dreyer - des Gwais wunde, hantel un, wunden spulung by - scowidat
Chevar der drilbigen Geyos, den Herolden An Wunden, fortspulung, ist fallig mit dem spulung rotungla - plato
Adina der fundamental, des Gwais - Nom. Pl. 2, 27. - pediguna ro (wogoch) Gappalk, Ledi, Abbit, wotung
Actan (acten) Wund, Weil. - Acten der. fult skun, wogun, ist auf bad ltt. Ruffen.

Gołego Napoju sakochanego.

(Die Laune des verliebten)

Fest to Wielanka w formie Dramatycznej, pocha Jan utwor ten nazwał "ein sthaferenspiel" - rzecz się dzieje w jednym akcie między czterema osobami. Występują dwie pary kochanków: Egle i Lamon, Amine i Eridon - pierwsza z nich, która została wyjętna mimo że nie przeszkadza bynajmniej kochającemu w nie wiarygodnych zabawach - i drugą parę również swawola kochanków - lecz zaradzić Eridona wyrytko piąte - zatrzyma on podjęciem swawoli, choć najniebezpieczniej zabawie, wój kochance, czy dostatek kwiat - ile, czy miłemu sposobem odparować się komu za przesyła przysługę - zawsze Eridon traciłobent, ciągle drugi z niepewności o zachowanie Ma feticie serca kochanki. - Postępowanie i charakter Eridona maluje się w słowach Egli, zwróconych do Amine:

Komst du vergnügt ravieren, fängt er halb spöttisch an:
Für wart wohl sehr vergnügt? - Sehr - da, war wohlgethan.
Für spieltet? - pfänder - Lo! Damoet war auch zugegen?
Und tanztet? - um den baum - Ich hätt auch sohen mögen.
Er tanzte wohl recht schön? Was getst du ihm zum lohe?

Amine za Teba, by Napojowego kochana trzymać, a drugi - trochleńka o los jej i przyjaciółka Egla leczy Eridona ze brzydkiego przyjaciela następnym sposobem: gozy i nieobozności Amine znow przelłina mniomana, jej niewierności i wstę i dachu, jak przynęta jej do imięch, Egla przyznosiła imię i radshakimawica tak białamni, iż roderemay na wstach jej ostuda powatauch. Trzybywa Amine - Egla opowiada jej zaryty wypadki i Teary zadawany kochanków, mówiąc:

lust raucht ihr nicht dem herz, der raucht sie ihres nicht.
So freud, da muschest dir dein eogen wtheit sprechen;
da siehet, liebt sie den tanz, so ist es kein verbrechen.

Eridon porawany biał swój przynęta poprawę; i idzie p. wami na wspólne zabawy - kończy się sytuacja prozami Egli:
Für erforderlichen, die ihr ein mädchen plant
Dankt euren streichen nach, dan habt das herz u. Maat.

Współwinowajcy.

(Die mitschuldigen)

Do przeczytania dzisiaj brnatem wrażeń - raz nie wstrząsnął wzdźwigniętego końca drugi raz nie masz żadnej myśli wiodącej! Nie można żądać od poety żeby celem przeprowadzenia myśli jakiejś napisał utwor - przeżycie - zwykle poeta bez myśli wszelkiej wada do stołka lub w labioj altanios - piękności przyrody, przyjemne wrażeń widaćcego powietrza lub jesiennego powiewu sprawia go w narzenie - narzenie przechodzi w uniesienie a jowiszcz w boskiej imaginacji wisi kształty nadziemskich istot, tworzy idealnego jakiegoś świata - a co wisi kreśli piórem na papierze - a piękność i harmonia poetycznego narzenia stanowi wrażeń najcięższą lub większą siłą "poeta" -

W tym wymierionym Getego utworze widać że żadnej nie widać myśli, lecz nawet charakterów nie masz ani powabnych ani wybitnych, ba rzec można (żadnych charakterów. Bo i co? - Oberzysta drobnie ciekawy i to przez cały przeciąg komedji na jedno i to same dzieje, na liść przybyły do Alvesta, niemieckiego w hotelu jego - zresztą nie więcej jak ciekawy. W ogóle utworz dobroduszy, gemütlich jak Niemiec - tak widać go na porzątku z aktu w elafroku przy stole na tyu ród wrebekha kawa, fajka i gazety. - Ziem jego Lötler urwisz nie dozwolenia ale proś pętki bumlerskiej talie bez charakteru bez wszelkiego celu, do którego by dążył wszelkimi sposobami choć zte rzecy Anowajęcego ducha Jego żona Sofia białka się w młodych latach w przytójnym jakims', bogatym ułok... lea gdy ten nagle odjechał i przez 3 lata radny o sobie nie daje wiadomości - przetraszone M. krecha z wody swego drewna rana się w objęcia Lötlera, by przede nie samotnie chodzić (Prode brata. W tem przybywa Alvest - co do jego charakteru - choć prawie najbarższej p wargoblich pajnufe

stuchacza - oznaczenie dozi tradie. Wzaje us z6 kajlopiej go narwas ja
 niwcom, który widzar dawnyjara (m6t z6nke) innego dozi berpiecraie
 myli romansowar' dalej. Z powatka p6daje us, z6 prawdziwa w6skie
 go m6t6s6 - lea o to po skradzeniu na p6ceni6t6, g6dy r6ca podgrze-
 wa p6da na Sofie a nawet w6saz jej' o6t6ej w6t6e oschara o
 kradziei' - Alcest zamg6la z tego horz6sta i p6ceni6t6mi twor6ci
 sobie drog6 do sw6t6ego przyb6tka mat' z6askiwego po6zycia. -
 Showi bonen :

agreif das sch6ne gl6ck! Es kommt dir ja entgegen.
 Ein unvergleichlich weib, das da beyserig liebet,
 Braucht geld. geschwind Alcest! Der pfennig, den du g6bst,
 Tr6gt seinen thaler. Nun hat sie sich's selbst genommen -
 Schon gut! Sie mag mir noch einmal mit tugend kommen!

Sam zas' to kochank6i m6wi, myli6c ze kradziei' ona pop6lat6a :
 sch6n geld ist dein, so gut, als w6r' es dir verschrieben ;
 Du hast ein gleiches recht auf all mein gut, wie ich.
 Nimm was du gerne magst, Sophie, nur liebe mich!

Narazie pokazuje us z6 L6ller p6wd6it p6ceni6t6 - wielkie sz6d otw6r-
 nie - lea Alcest uw6sion6j wspan6le myli6s6ia d6m6e ma to co str6ni6
 r6czk6 otw6ra - Alcest p6czep6ra Sofie, p6wi ja by z6 us nie g6sow6ta
 na mecia o pop6lat6ion6j wy6st6p6k. - na p6m6ia narazie L6llera, z6by
 sie poprawi6 : allein ich hoff' er wird fein h6flich, still u. treu!
 Und unterreicht er sich noch einmal anrafangen!
 na to p6wd6o L6ller :

So! D6ss ma6 bleiben mir wohl alle ungehangen.
 Sem6 st6ny Kon'6j us 3. act komedji.

Brat i wi6stra.
 (Die Geschwister)

66sm6j p6wi6dzieli, z6 poeta bez w6elkich p6m6w6t6w6 p6wzi6b6i myli6
 sz6k6p6ne obr6tki, jak ma fantaria i6b nast6rwa - i6z6ga z6j p6o tego
 66ramatu (jak poeta, je narwas - sz6k6nsp6iel) jednoaktowego. -

Bogaty młodzieniec strasimczy mający zakochać się w biednej wdowie - dla
braku materiałów finansowych postanawia jej nie posilać. Ona przez
śmierć powierza mu jedyną swą córkę, malcarkę Mariannę - która
z dziewczynką przy Wilhelmie, w miarę czasu się swatą jego -
gdy przyjeżdża domowy, wiejanie Fabrice sędziwa z Marianną,
z waga mitosia - Wilhelm wyjawia sekret tego przykroty
tajemnicy - przyjeżdża naturalnie nie bardzo z tego rad, żeby -
wa się przedzieli na filozoficzną poradę:

genesit was' auch gott selbst nur einmal geben kann! Nimm
et an Marianne und frag' nicht. Ihr werdet wohl zeit genug
finden auch zu erklären. - Wilhelm reprize mitosyngtorem
'meine geliebte, meine gatten' - Marianna znowu ma się wofier
i wota ja z to ^{Nein} (es ist nicht moeglich ja to wilhelm, es ist
nicht moeglich - a pastona? - zapada i zakrywa receplina
parę przed oknem micierpliwego wdra, loty chci' wesele
chci' przez kilka wotryg chataie obrowozem byty wdrwa -
naturalnie nie tak ma opiesza jak kochankom.

~~Wrocław~~ Pisatem w Wroclawiu w marcu 1861.

Uwagi nad Gitem.

1.

K. 61.

18. V. 1953. Joh

